30 TEMMUZ 1976
2 Şaban 1396

BEŞ LİRA
BİR D. M.

31

Sebil

Siyasî, Edebî, Tarihî
HAFTALIK GAZETE

herşey hak için

Sahib ve Başyazar
KADİR MISIROĞLU

TURİST AHLÂK GÖTÜRÜR...

TURİST AHLÂK GÖTÜRÜR!..

TARİHÎ TESİR:

Türkiye'nin zamanında ve gerektiği şekilde bir sanâyi inkılâbı yapamamas nın Avrupa-ya nazaran geri kalmasına, bunun da dehşetli bir aşağılık duygusuna müncer olduğu malûmdur. Avrupa'daki maddî terakkinin sebep ve âmillerinin lâyıkıyle teşhis edilememesi, bu terakkiyi memleketimizde gerçekleştirmeye medar olacak usûl ve prensiplerin doğru olarak tayin olunamaması, zamanla «taklidçilik» gibi emeklerin hebâ olmasından başka bir netice tevlid etmeyen sakim bir yolun açılmasına sebep olmuştur. İşte bu sâikledir ki, Avrupa'da ne varsa makbûl, bizdeki herşeyse makhûr telâkki edilegelmiştir.

Bu akıl ve mantık dışı tutumun ilk menfî meyvaları Avrupa'ya tahsile giden yarımünevverler eliyle gerçekleşmiştir. Fakat, bugün Türkiye'ye nice zamandan beri hâkim olan «Garb'ı körü körüne taklid» hastalığının âmilleri gelişen münâkale vâsıtaları sebebiyle alabildiğine çoğalmıştır. Eskiden bu âmiller, Avrupa'ya tahsil maksadıyla giden birkaç gençle ticarî münâsebetler peşinde koşan birkaç tüccara inhisar ederken bugün bunlara ilâveten adetleri milyona varan işçilerimizle bir de «turist zümresi» ortaya çıkmıştır.

SİNSİ BİR BİZANSÇILIK

İlk nazarda memlekete döviz kazandırmak gibi câzib bir yönü olan bu mes'elenin, üzerinde durulacak pek çok ciheti vardır. Bir kere herşeyden evvel hristiyan hissiyâtı ile meşbû' bulunan Avrupalı turistlerin alâkasını celbetmek maksadıyla Türkiye'deki kadîm Bizans eserlerinin ihyâsı yolunda hummalı bir faaliyet başlamıştır. Turistler için benzeri kendi memleketlerinde pek çok olan bu gibi hristiyânî şehir mâbed vesâir kalıntılardan ziyâde asıl İslâm Dünyası'nın medenî eserleri câzip olduğu halde, görünmiyen bir el, turistin döviz kaynağı teşkil ettiği esbâb-ı mûcibesiyle gözleri boyayıp Anadolu'yu bir Bizans beldesi haline getirmek hususunda hummalı bir faaliyete girişmiştir. Düşman için bir «tapu senedi» gibi müstakbelde nâhak iddialara sebep teşkil etmesi melhuz bu gibi eserler alabildiğine tamir ve ihyâ olunurken, canım ecdad yâdigârı eserler nisyan ve i mâlin karanlığına terkedilmiştir. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de «Meryem Ana efsânesi» çıkarılarak aziz Anadolu toprağı bir zamanlar n Kudüs' gibi mutaassıp hristiyanların iştihalarını dâvet eden bir sâha hâline getirilmek istenmektedir. Tarihi baştan başa karanlık olan Hristiyanlığın bu yeni keşfi (!...) tamâmen müstakbel siyâsî bir hesaba dayanmaktadır. Güya bir genç kız Meryemana'nın Efesde medfun bulunduğunu rüyasında görmüş, devrin Papa'sı da bu rüyanın doğruluğunu tasdik etmiş... Bu sûretle Anadolu üzerindeki hristiyânî emelleri tahrike medar olacak bir efsâne vücud bulmuştur.

Turistin başka milletler için gerçekten bir gelir kaynağı olduğu doğrudur. Fakat bu husus maalesef bizim memleketimize gelip - giden turistler için pek de ileri sürülemez. Zira, Avrupa'nın paralı turistleri bizden ziyâde Adriyatik sahilleri ve buna benzer yerlere iltifat etmektedirler. Arada bir Türkiye'ye gelen paralı turistler ise umûmiyetle deniz yolunu tercih ettiklerinden memleketimize bir gecelik otel parası dahi bırakmamakta, sırf Topkapı Sarayı ve Ayasofya gibi bazı şöhretli yerleri görmek için beş on lira bıraktıktan sonra çekip gitmektedir. Bize kala kala Avrupa'nın meteliksiz bitlileri kalmaktadır. Bunlarınsa Türkiye'ye maddeten fayda yerine zarar verdikleri izahtan vârestedir. Ancak bunların asıl ehemmiyetle üzerinde durulacak olan yönü ahlâk-ı umûmiyeye irâs eyledikleri zarardır.

TURİST AHLÂK GÖTÜRÜR:

Gerçekten Türkiye'de ahlâkî sukutun belli başlı âmillerinden biri de bu turist belâsıd r. Hattâ denilebilir ki; bu sukut ictimâî mânada onlarla başlamıştır.

1917 Bolşevik İhtilâli'nden kaçan beyaz Ruslar'ın İstanbulda nasıl bir ahlâkî tefessühe sebep oldukları yaşlılarımızın hâlâ hâtıralarında yaşayan bir keyfiyettir. Aç ve perîşan Rus kafilelerinin genç ve güzel kadınları memleket ç cuklarının fuhşa alışmalarında ilk büyük âmil olmuşlardır. O zamanlar Galata Köprüsü üzerinde göğüsleri çeşitli madalyalarla mücehhez Çarlık genarallerinin «kâğıt, kibrit, kâğıt, kibrit!..» diye bağırarak seyyar satıcılık yaptıklarını halâ hatırlıyanlarımız vardır. Kadınları ise, içinde bulundukları maddî sefâlet yüzünden birer randevu evi sermâyesi halinde icra-i denâet etmişlerdir. Hattâ bugün gençlerimiz için bir ciddi baş belâsı ve ahlakî sefâhat yuvası haline gelen plâjlar bile İstanbul'a bu beyaz Ruslar'ın hediyesi (!..) olmuştur.

O gün bu gündür Türkiye'ye gelen turistlerin ahlâkî seviyesinde -Dünya buhranına da muvâzî olarak- müthiş bir sukut müşâhede edilmiştir. Gerçekten bugünkü turistlerin fuhuş, esrar kaçakçılığı, eroinmanlık ve örflerimize meydan okuyan kıyafet, tavır ve hareketlerinden tutunuz da yazmaktan hicap duyduğumuz en şenî fiillere kadar varan halleri ile bir kazanç vâsıtası değil ahlâk törpüsü ve tahripkârı oldukları izahtan vârestedir.

Netice olarak, turistin «döviz getirdiği» şüpheli olmakla beraber, «ahlâk götürdüğü» muhakkaktır. Bu işin bir kâr - zarar hesabını yaparak gereken tedbirleri almak alâkadarların en başta gelen bir vazifesidir.

OKUYUCULARIMIZLA hasbihal

DÂVÂLAR:

Geçen sayımızda bahsettiğimiz üzere gerek CHP Umûmî Merkezince Ankara Asliye 3. Hukuk Mahkemesi'nde aleyhimize açılmış bulunan «250 bin liralık mânevî tazminat dâvâsı» nın karara bağlanması ve aleyhimize 30 bin liraya hükmedilmesi ve gerekse, başyazarımız Kadir Mısıroğlu aleyhine İstanbul 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde mâhud 163. madde ile 5816 sayılı Atatürk Aleyhine İşlenen Suçlar'a dâir kanuna muhâlefet iddialarıyle yukarı haddi oniki yıl hapis olan yeni bir dâvâ ikame edilmiş bulunması, sevgili okuyucularımız arasında derin bir alâka ve infiale sebep olmuştur. Bazıları, idârehânemize kadar zahmet ederek «Geçmiş olsun!.» demekte bazıları da telefon telgraf ve mektupla üzüntümüze iştirak ettiklerini bildirmektedirler. Bu samimî alâkaya karşı tek tek mukabelede bulunamadığımız için müteessiriz. Hepsine birden bu sütunda candan teşekkür ve minnettarlığımızı ifâde etmek isteriz.

Okuyucularımız karşımıza çıkan bu iki bâdire için şahsan ne yapabileceklerini sormakta ve her türlü fedakârlığa hazır olduklarını bildirmektedirler. Gözlerimizi yaşartan bu hâlisâne arzular karşısında şimdilik teşekkür ve duâ ile iktifâ ediyoruz. Zira henüz yapacak bir şey mevcud değildir. Zira tazminat dâvâsı temyiz edilmiştir. Ağırceza'daki dâvâ ise yeni başlamıştır.

Türkiye'de hâdiseler sür'atli gelişmekte ve zaman iman ehlinin lehine işlemektedir. Bu bakımdan mezkûr dâvânın nihâyete erişine kadar köprünün altından pek çok suların geçeceği muhakkaktır. Bununla beraber, zamanı gelince Cenâb-ı Hakk'ın hıfz ve himâyesinden sonra sevgili okuyucularımızın sıcak alâkalarına istinad edeceğimiz muhakkaktır. Mevlâ görelim neyler!...

A B O N E L E R

Gazetemizin altı aylık ab neleri ikinci devre için abonelerini sür'atle yenilemektedirler. Fakat mâalesef bazıları ellerindeki havâle kağıdına isim ve adreslerini yazmayı unutmaktadırlar. Bu durum ise bizleri çok müşkül bir mevkide bırakmaktadır. Zira bu, yüzleri aşan isimsiz havâleler yüzünden abonelerini yenilememiş bulunanları kat'î bir sûrette tesbit edemiyor ve irsalâtımızı aynen eskisi gibi devam ettirmek mecbûriyetinde kalıyoruz. Bu itibarla abone havâle ka ıtlarını doldurnaların dikkatli davranmalarını, isim ve adreslerini okunaklı bir sûrette yazmayı unutmamalarını rica ederiz.

LÜGAT KÖŞESİ:

Ötedenberi ifâde edegeldiğimiz üzere SEBİL bir mektebtir. Okuyucularımızı bu mektebin hâhişkâr (çok arzulu) talebeleri kabûl ediyoruz. Menşei Arapça olan kelimelerin boykot edilmesindeki aslî gâyenin, ecdâd yâdigârı eserler ve İslâm kültürü ile alâkamızı kesmesi olduğu şüphesizdir. Bu itibarla «Arapça düşmanları» karşısında «Arapça dostları» olarak hizmet etmeye devamdan sarf-ı nazar'ın imkânsızlığı âşikârdır. Bu durumda mes'elenin halli için —şimdilik— başka bir çâreye başvurmakta fayda gördük. Bu da «Türkçe'ye Sûikasd» sütununun alt köşesinde her sayı bir «Lügat Köşesi» ihdas etmektir. Bu köşede her sayı okuyucularımıza anlaşılması güç gelebilecek olan asgarî on kelimeyi izah etmeye çalışacağız. Bu sûretle S E B İ L Mektebi'nde talebelerimizin karşılaştıkları usulî bir müşkülü hall için yeni bir kürsü ihdas edilmiş olmaktadır. Hayırlı olsun!

Bloklar ve peşin hükümler

— 2 —

Yesevîzâde

bunun âşikâr ve de mânidâr bir misâli Türkiye'mizdir. Memlekete Libero-kapitalizmin sokulması için asırlık bir gayrete mârûz kalmış olan Türkiye, İkinci Cihân Harbinde karşısında bırakıldığı feci «dilemme» neticesinde, «armut piş, ağzıma düş» imajı üzere, Sovyetler tarafından pişirilmiş ve Amerika'nın iştahla açılmış ağzına düşürülmüşdür. (Yalta Taksimi icâbı). Sürdürülmüş olan şartlandırma ameliyesiyle, başka «çıkar-yol» yoktur zehâbı hasıl edilmiştir. (İdârecilerin ne derece dürüst olduğu veyâ milletin hissiyâtını temsil ettiği husûsu ayrı bir mes'eledir.) Hâlbuki bu, ölümlerden ölüm beğenmekden başka birşey değildi ve elîm felâketlerin bir kâbus gibi millî ve kavmi hayâtımıza çökmesini tevlid etmişdir.

Bu tâbiye iyi işlemiş ve bütün dünyâyı derece derece muazzam kudretlerin tahakkümü altına düşürmüşdür. İşin bu tâbiyeyi tatbik ettiren aslında ise, «bloklar» sun'î bir tefrikten başka birşey değildir. Zirâ, blokların en katı çizgilerle ayrıldığı soğuk-harb devresinde bile, muazzam kudretler, hiçbir zamân karşı-karşıya gelmiş değillerdir. Yapılan harblerin bile, bir bakıma, sun'i ve ancak gizli gâyeler sâikıyle olduğu rahatlıkla söylenebilir. Budapeşte isyânında Amerika seyircidir. Vietnam Harbinde Sovyetler sâdece geriden takviyecidir. Kore'de Sovyetler yine doğrudan müdâhale etmemişdir. Arab-İsrail mes'elesindeki tutumları ise, son derece hilekâr ve sinsidir. Berlin ablukasında ve Küba buhrânında göstermelik ve «üçüncü şahs»ı yanıltmayı hedef alan karşılıklı tehdidler, asla ciddiliğin eşiğine yaklaşmamışdır. 1971 Pakistan-Hind Harbinde Çin, SSCB, ABD, hep cepheden uzakta kalmışlardır. Ve bizi bloklar «gerçek» (réalité»)'yi üzerinde yeniden düşünmeye iten daha nice misâller...

Bütün bu muvazaalı döğüşler bir tarafa, üstelik, bu birbirlerinin «cân düşmânı» kapitalist ve komünist kuvvetlerin, 2. Cihân Harbi sırasında, müşterek bir «Demokrasi Cephesi»nde, pekâlâ, Faşizme karşı, mahmur zihinlerde şimşek çaktıracak kadar açık bir işbirliği-el-birliği içinde mücâdele verdikleri de görülmüşdür.

Bütün bunlar, hakikatin sadece bir vechesini kavrıyabilmeye yarıyan ip-uçlarıdır. Hakikati bütünlüğü içinde anlıyabilmemiz için ise, Beynelakvam Yahûdiliğin rolüne dikkat etmemiz («Yahûdi âmili»ni hesaba katmamız) gerekir.

Filhakika, «bloklar» efsânesinin perde-arkasında B.: Y.: yer alır. Ve bu dolap, onun bostanına su çıkarmak üzere kurulmuşdur. Yâni işler, Cihânşümûl Yahûdi Sevkul-ceyşi icâbınca ayarlanmaktadır. Buna göre:

1) An'anevî cem'iyet (müslüman, katolik, budacı...) imhâ edilir.

2) Onun yerine libero-kapitalist nizâm inşâ edilir.

3) Cem'iyet bir kere Libero-kapitalizm rayına oturdu mu, artık bütün mes'ele onu kademe kademe Komünizme doğru itmek için çalışmaktan ibâret olur. Radikâl ve Demokratik Sosyalizmler bu merhalenin nizâmlarıdır. Yâni şimdi cem'iyet, Liberalizm ile Komünizm arasında Sosyâl-Demokrasi köprüsüne ulaşmışdır.

4) Köprü geçilir ve komünist diktatörlük istasyonuna varılır.

5) Son-durak Yahûdi totalitarizmidir ki; o da Komünizm ile yani Komünizmin içinde tahakkuk eder.

İlmi, târihi tecrübeyle sâbittir ki; hiçbir memlekete Komünizme, oraya Kapitalizm el atmadan girmiş değildir. Aynen Yahûdilik bir memlekete el atmadan orada Kapitalizmin doğmadığı gerçeği gibi.. Kapitalizmin peşinden Sosyalizm, Komünizm ve sâirenin gelmesi, hiçbir zamân Komünist efsânesinin bir parçası olan «târihin zarûrî akışı» (yâhûd meşhur geriye dönmiyen çark masalı), istihsâl tekniği sebebleri filân değildir. Hakikat şu ki; Libero-kapitalizm o şekilde inşâ edilmişdir; öyle bir bünyesi vardır ki; kesif gayretlerin de yardımıyle, Komünizme müncer olmaktadır.

Bu merhaleler (an'anevî cem'iyet - onların dilinde Feodalite yâhûd Pre-kapitalizm - ve arkasından Kapitalizm, v.s.), her cem'iyetin zarûrî olarak tâkib etmeleri icâb eden bir «mecbûrî istikamet - dönüşsüz tek yol» değildirler. Bilâkis, zâten, tahakkukları, cem'iyetin bu efsâneye inandırılmasıyle mepsuten mütenâsibdir. Libero-kapitalizm evvelâ bir fikriyât olarak Yahûdiler tarafından tasavvur edilmiş, plânlanmış (Başlangıçta belki bir küll olarak mevcûd olmamışsa da, mühim unsurları tâyin edilmişdir.), bilâhere de kademe kademe cem'iyet içinde tahakkuk ettirilmişdir. Bunun en mühim merhalesi, Fransa'da 1789 Yahûdi İhtilâl - İnkılâbının gerçekleştirilmesiyle kat' edilmişdir. Bunun in'ikâsları, bütün memleketlerde, büyük olmuş, yahûdi SPINOZA'ların, farmason MONTESQUIEU'lerin asri Hürriyetçi Demokrasi'sinin derece derece yerleşmesiyle neticelenmişdir. Arkasından, sınâî güce de kavuşan Libero-kapitalizmin, Yahûdi idâresi altında, müstemlekecilikle dünyâ fethine çıkışı belirecekdir. Müstemlekecilik, an'anevî cem'iyetlerin dışdan içe, derece derece tahrîbidir.

Machiavelli'nin bile başını döndürecek «Yahûdi tâbiyeleri» burada kendisini göstermektedir. Bir taraftan kapitalist memleketlerde Komünizme geçiş vetiresini içten hızlandırma, diğer taraftan müstemlekelerde anti-kapitalist ve sahte-kavmiyetçi («psludo-nationaliste») ve hakikatte sâdece sosyalizan hareketin kuvvetlendirilmesiyle onları Komünizme teslim etme... Blok efsânesinin rolü bu sırada ağırlığını hissettirir. Yahûdi Amerika ve Şürekâsı, Müstemlekecilik ve Yeni - müstemlekecilik usûlleriyle bu memleketleri sömürecek, böylece Yahûdi sermâyesi akıl almaz buudlara ulaşacak ve an'aneler yıkılarak dönüş olmadığına, «terakki» efsânesine, başka yol tercihinin imkânsız bulunduğuna inandırılacak ve vetire hızla Müstemlekeci - aleyhtârlığı, «tam istiklâl ve hakiki Demokrasi» teraneleri, v.s. derken SOSYALO-KOMÜNİZM'e doğru sür'atle seyrettirilecekdir.

(Devamı var)

---

başyazı

EGE'DE SİNİR HARBİ

Kadir Mısıroğlu

Milletleri ayakta tutan mefkûreleridir. Bütün efrâdın inanıp bağlandığı mefkûre ne ölçüde şümûllü ve azametli ise, onun milletlere sağlıyacağı hız ve enerji de o nisebette büyük olur. Mefkûresiz milletler, gâyesiz insanlar gibidirler. Rüzgâr önünde avâre uçuşan kuru yapraklara benzerler. Böylelerinde hamle ve istikrar olmaz!.

Yunan Devleti'ne vücûd veren âmil, asırlarca süren Türk hâkimiyetine karşı duydukları kin ve nefrettir. Bunun ilk semeresi olan 1821 *«Patras Vak'ası»* ndan itibâren dâimâ *«Türk'e karşı»* bir siyâset takibeden Yunanlılar, o tarihden bu yana küçümsenemiyecek muvaffakiyetler kazanmışlardır. Ancak ne yazık ki, onların kazançları dâimâ bizim kayıp hânemiz kaydedilmiştir.

Devletin zaaf devrine rastladığı için her hamlede biraz daha kazançlı çıkan kazandıkça şımaran Elen ırkı, nihâyet kendisiyle hiç bir kan bağı bulunmayan meşhur İskender'in cevelân sâhasını kendisine vatan kılmak gibi bir hayâle sürüklenmiştir. Gerçekten Makedonyalı İskender, ırken Grek olmadığı gibi harita-yı âlemde ilk çiğnediği yer de Yunanistan'dır. Böyleyken O'nu kendi millî kahramanlarıymışçasına benimseyen Yunanlılar, ortaya bir *«megalo-idea»* dâvası atmışlardır.

Hayâlperest Elen ırkını Türkiye'ye karşı tahrik için kullanılan bu mefkûre kendilerine cidden büyük kazançlar sağlamıştır. Fakat hayâllerde ölçüsüzlük ekseriyâ silâhın geri tepmesini intaç eder. Yunanlılar bu gerçekle Millî Mücâdele esnasında karşılaşmışlar fakat bundan gereken dersi almamışlardır. Almamış oldukları şununla sabittir ki; bir kere daha aynı tehlikeli noktaya yaklaşmakta bir beis görmemektedirler.

Halbuki Yunan kazançları, kendi sa'y ve gayretlerinin mahsûlü olmaktan ziyâde, Türk haricî siyâsetinin tevâlî eden zaaflarının eseridir. Hakikaten kuruluşunu bile Hristiyan hâmilerinin desteğine borçlu bulunan Yunan Devleti, o gündenberi Türk haricî siyâsetinin çeşitli zaaflarını kendi lehine olarak alabildiğine istismar edebilmiştir. Fakat, bu zaafların en büyüğü mâhud Lozan Müzâkerelerinde ortaya çıkmıştır. Millî Mücâdele gibi binbir yokluk içinde gerçekleşen bir zafere rağmen kendilerinden harb tazminâtı alınamamış, haritaya bakan her Türk'ün yüzünü kızartacak şekilde kendilerine bol keseden arazi ve adalar bahşedilmiştir. Denilebilir ki, Yunanlılar Anadolu harekâtında uğradıkları zararı Lozan Sulh masasında telâfi eylemişlerdir.

O günden beri dâimâ «tâviz üstüne tâviz» anlayışıyle yürütülen Türk-Yunan münâsebetlerinde 1974 Kıbrıs askeri çıkarması ciddî bir dönüm noktası teşkil etmişti. Zira artık Yunan'a verilecek tâviz kalmamış, bıçak kemiğe dayanmıştı. Ege'deki son buhran belki de bu mecbûriyetle başlatılan dönüşün bir ikinci safhasını teşkil etmektedir. Hayâlperest ve yaygaracı Yunanlılar, meccânen sâhip oldukları Adalar'la Ege'de Türkiye'nin önüne aşılmaz bir set çekmek istemektedirler.

Şimdiye kadar ileri sürdükleri aşırı taleblerin hiç olmazsa bir kısmını koparmadan gerilemiyen ve her merhalede mutlaka hakları olmayan bir şey elde edebilen yunanlılar, artık eski alışkanlıklarını terketmek mecbûriyetindedirler. Zira artık Türkiye'nin idaresi Garp hayranlarının inhisarında değildir. Ona imanlı yeni idâreciler de ortak olmuşlardır.

İşte bu sâikledir ki; Ege'de başlatılan psikolojik harbin birinci merhalesi, Türkiye lehine neticelenmiş ve Yunan hükûmeti alttan almak mecbûriyetinde kalmıştır. Ümid ve temennî edelim ki, bu hâdise ile normal mecraına girmiş görünen Türk haricî siyâseti, bundan böyle hiç bir zaaf emâresi göstermeden Yunanlıların üstüne yürüsün ve kurdukları hayâl şatolarını birer birer akılsız başlarına yıksın!

Kemalist İnkılâbın anatomisi

Kadir Mısıroğlu

— XXXI —

Kemalist İnkılâbın Fârikaları

3 — ŞEKİLCİLİK:

— 1 —

Kemalist İnkılâbın diğer bir fârik vasfı da şekilciliktir. Ancak sayfamızın alt köşesinde «okuyucularıma» serlevhasıyla koyduğumuz nottan anlaşılacağı üzere bundan böyle ele alacağımız «fârik vasıflar» ı uzun boylu tafsil etmiyerek daha ziyâde bu inkılâbları tervic eden ve bunların icra safhalarında içinde bulunan şahsiyetlerin bilgi ve görgüye müstenid hâtıralarından nakillerle iktifa edecek ve takdiri siz kıymetli okuyucularımıza bırakacağız. Bu vasfıyla yazılarımız bundan böyle herhangi bir kıymet hükmü vaz'etmekten ziyâde vesika neşrine inhisar edecek demektir.

Şimdi size TBMM'de de «bir çiftçi meb'us vardır» denilsin diye nasıl ısmarlama bir sûrette böyle bir meb'us aranıp bulunduğunu, bu işte fiilen rol almış bulunan Fahreddin Altay Paşa'nın «10 Yıl Savaş ve Sonrası» (İst. 1970) isimli eserinin 441 ve müteâkib sayfalarından iktibas edilmiş şu satırlarla dikkatlerinize arz ediyoruz:

«1931 yılında Atatürk'le İzmir Aydın, Denizli seyahatini yapıyorduk. Ege vapuru ile Mersin'e oradan da trenle Malatya'ya gittik. Dönüşte Dörtyol ve Konya'ya geldik Atatürk Ankara'ya dönerken ben de teftiş için hareket ettim. Nisan başlarında Halk Partisi Genel Sekreterinden şu şifreli telgrafı aldım:

«Gayet aceledir.

Çok dikkatle keşidesi. Zala mahsus.

İzmir de 2. Ordu Müfettişi 1. Ferik Fahrettin Paşa Hazretlerine,

Konya'dan bir çiftçi mebus yapmak kararındayız Reisicumhur hazretleri arzu edilen evsafta bir namzet bulunması işinin bizzat zatı devletlerine havalesini irade buyurdular. Namzette arzu edilen evsafın esaslarını aşağıda yazıyorum:

Namzet MÜTEGALLİBE olmalı, kimsenin ADAMI bulunmamalı, azçok arazi ve çift çubuk sahibi olmalıdır. Civar veya tensib buyrulacak köylerden bizzat görülüp seçilmesi hususunda zatıdevletlerinin zahmet ihtiyar buyurmalarını rica ederim. Eskiden askerlik yapanlar tercih edilebilir. Alınacak talepnamesi posta ile gönderilmekle beraber isminin ve hüviyetinin şifreli işâr buyrulması ve vakit dar olduğundan mümkün mertebe acele edilmesi ve mahrem kalması ayrıca ricayı mahsusumdur. Esaslar şunlardır:

1 — Namzet mebus seçildikten sonra da çiftçi kalacak, hayatını terketmeyecek meslekine daima sadık kalacaktır. Mebusluğunda, tatil zamanında yine mesleğine ve mesleği iştigaline merbut kalacak, tatilinde köyünde aynı hayat tarzını yaşayacaktır.

2 — Behemehal milliyetperver olacak, BEYNELMİLEL HER CERYANA ALEYHTAR bulunacak, gerek meclisteki hal vaziyet söz ve faaliyetinde ve gerek meslekdaşları ile temaslarında daima bu noktai nazarı takip edecek.

3 — Cumhuriyet Halk Fırkasına ve O'nun bütün prensiplerine, akidelerine, hareketlerine tam sadakat sahibi olacak ve mebusluğu müddetince bu vaziyetini muhafaza edecek MUTAASSIP olmayacak.

4 — Meclisteki hayatında hal ve vaziyeti ve kıyafeti esas memleketindeki gibi olacak, meclis içtimalarına ve her yere kasketi, poturu ile gelecek gündelik hayat ve yaşama tarzını değiştirmeyecek, yalnız merasim günlerinde herkes gibi frak - jaket - redingot giyecek.

5 — Yeni harflerle az çok okur yazar olacak, bu hususta eksikliği varsa meclisteki hizmeti esnasında çalışıp tamamlayacak.

6 — Konuşurken, zeki ve aklıselim sahibi olacak, çok yaşlı ve mütegallibe olmayacak.

7 — Mücadele-i Milliye de bir lekesi olmaması; muhitinde nazarı dikkati calip bir kusur ve sevimsizliği bulunmamalı. Millî Mücadelede hizmet etmeleri ve intihabatta ve diğer vesilelerde fırkamıza hizmet etmiş olması arzu olunur. Hiç olmassa muarrız bulunmamış olmalı, fırkaya kaydı yoksa derhal yaptırılmalıdır.

8 — Bu esasları tesbit edecek mahiyette imzalı bir mebusluk talepnamesi verecek.

9 — İmza : Cumhuriyet Halk Fırkası Umumi Katibi.

RECEP.

۶ آغستوس ۱۹۲۸ — 23 صفر 1347 — نسخه‌سی 5 غروشدر

ملیت

تورك ظفر و استقلالنك طونجدن بر افاده‌سی اولان جمهوریت آبده‌سی، دون، استیلانك پك آجی تجلیلرینه شاهد اولان

تورك استانبولك باغرنده شعورینه صاحب بر ملتك كوك كورولتوسنی آكدیران آلقیش سسلری آراسنده آچیلدی

دون جمهوریت آبده‌سنك رسم كشادی یكرمی بش بیك تورككك هیجان انگیز تظاهراتی ایچنده یاپیلدی

كشاد مراسمنده معارف وكیلی طرفندن چوق آتشین بر خطابه ایراد ایدلدی

اسكی توركیه اولدی، یاشاسین یكی توركیه!

حقیقة ایت اورویور، كاروان كچیور

غازی و انسانلر

Gâzinin şiârı merhamet değil, muhabbet-dir.

• • •

Gâzi vatan ve mefkûre için yüz binlerle adamı ölüme sevk etti. Geçenlerde: "lâkin, diyor-du, şimdiye kadar bir küçük kuş kesmedim ve kesildiğini görmeğe tahammül etmedim. Harbde ise arkadaşlarımın, mecruhlara su vermek için bir saniye vazifelerinden geri kalmalarına mani' oldum."

Gâzi zulümden nefret eder; o sâdece âdil-dir.

• • •

Gâzinin insanlarda en sevmediği şey riyâ, en sevdiği şey zekâ ve karakter-dir.

• • •

Beş sene oldu; halk fırkası nizamnâmesi müzakere olunur-ken, daha birinci maddeye i'tirâz eden bir hoca efendi, pür-hiddet:

— Meselâ şu "asrî" de ne demek-dir? dedi.

Riyaset makâmında bulunan Gâzi dayanamadı; kürsîden aşağı doğru iğildi ve bağırdı:

— Adam olmak, demek-dir, hocam, adam olmak demek-dir.

Eloğlu sınâî tesisler yapar ve bunların açılış merâsimleriyle iştigâl ederken biz de böyle her Allah'ın günü rekzedilen bir heykelin merâsimiyle meydanları heyecana boğmuşuz. İşte size 6 Ağustos 1928 tarihli Milliyet Gazetesi'nde manşet haber olarak takdim edilen Taksim'deki âbidenin açılış merâsimi.

Okuyucularıma

Geçen sayımızda okuduğunuz üzere bu sahifedeki yazılarımdan dolayı hakkımda İstanbul Basın Savcılığı'nca İstanbul 3. Ağırceza Mahkemesi'nde 1976/256 sayı ile bir dava açılmış bulunmaktadır. Mâhud 163. maddenin dördüncü ve beşinci fıkraları ile 5816 sayılı «Atatürk aleyhine İşlenen Suçlar Hakkındaki Kanun» a muhâlefet iddiâsıyla açılan bu dâvâda oniki yıl hapsim istenilmektedir. Bu sebeple buradaki yazılarımı daha fazla uzatamıyacağımı, şahsî rey ve fikir beyânından ziyâde vesika neşri ile iktifa edeceğimi üzülerek bildirmek mecbûriyetindeyim.

«Kemalist İnkılâbın Anatomisi» isimli tefrikamızın kitap hâlinde neşredileceği daha önce defaatle ilân edilmişti. Ancak bugün ortaya çıkan bu yeni durum muvâcehesinde mahkemedeki vaziyetimi daha fazla ağırlaştırmamak için tefrikayı birkaç sayı sonra kesmek mecbûriyetindeyim. Bu yazıların bilâhare kitap hâlinde neşrinin de ancak «berâet» etmeme bağlı olduğunu belirtmek isterim.

Henüz Eskişehir Askerî Mahkemesi'nce çarptırıldığım yedi yıllık hapis cezasının, fiilen yattığım iki yılının musîbet ve yorgunluklarından tamâmen kurtulmamışken karşıma çıkan bu bâdirede önce Cenâb-ı Hakk'ın engin himâyesine sığınıyor, sonra da mü'min ve muvahhid okuyucularımın duâlarına güvenerek, neticeye tevekkülle intizar ediyorum. Hepinize hürmetlerimi arz ederim, benim sevgili, okuyucularım...

Kadir MISIROĞLU

iktisad

SANÂYİLEŞME ÜZERİNE

— 2 —

Ergin BAKİOĞLU

2 — TARİHÎ SEYİR:

Dünyamız son iki âsır içinde iki büyük sanâyi inkilâbına sahne olmuştur.

17. nci asrın sonlarında meydana gelen birinci sanâyi inkılâbı, o güne kadar, su, rüzgâr, hayvan veya insan gücüyle yürütülen faâliyetlerin mekanik istihsal vasıtalarına yerini terketmesi hadisesidir.

O günden bu yana teknik sahada meydana gelen gelişmeler, cemiyetlerin bünyesinde olduğu kadar insan davranışları ve dünya görüşleri üzerinde de büyük değişmelere yol açmıştır.

İlk sanâyileşme hareketleriyle hızla kurulmaya başlayan fabrikalar büyük sanâyi merkezlerini meydana getirmiş, bu merkezlerinden kısa zamanda büyük şehirler haline geldiği görülmüştür.

Köylerden şehirlere büyük kitleler halinde koşan işçiler kısa bir süre sonra büyük bir işsizlik hadisesiyle karşı karşıya gelmişler ve kendilerine böyle bir âkıbeti hazırlayan fabrikaları tahrib etmeye başlamışlardır. Ancak tahrib edilen fabrikanın yerine derhal daha büyüğünün kurulması bu direnmeleri giderek zayıflatmış ve bir süre sonra da tamamen tesirsiz hale getirmiştir.

Sınaî sahada meydana gelen gelişmeler artan bir tempo ile II. Dünya Harbi'ne kadar devam etmiştir. Bu tarihten itibaren teknik bünyede meydana gelen ânî değişme ve gelişmeler «ikinci sanâyi inkılâbı» denilen hadiseyi meydana getirmiştir. Bu hadise bugün içinde bulunduğumuz «Otomasyon Çağı»nın başlangıcı kabul edilmektedir.

Bu ikinci inkılâbı birincisinden ayıran en mühim husus, daha önce insan tarafından kumanda edilen makinelerin yerini, makinelerin kumanda ettiği makinelere terketmiş olmasıdır.

Radardan televizyona, jet motorundan elektronik beyine kadar her sahada meydana getirilen yeniliklerin gelişmiş ülkelerle azgelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler arasındaki farklılıkları sür'atle büyüttüğü görülmüştür. Bir taraftan sınaî sahadaki gelişmeler, diğer taraftan bu gelişmelere paralel olarak zirâî hayata tatbik edilen yeni teknolojiler, bu ülkelerin iktisadi kalkınmalarında hayretler uyandırıcı bir tesir icrâ etmiştir.

Gerek sanâyide ve gerekse ziraatte sermâye ve emekten tasarruf edici bir gelişme halinde gördüğümüz teknik ilerlemelerin Batı cemiyetleri içindekì tatbikatı değişik zaman ve şartlar altında olmuştur.

Birinci sanâyi inkılâbıyla ilk defa İngiltere'de dokuma sanayiine tatbik edilen mekanik sanâyi daha sonra Demir Çelik, Ulaştırma, Elektrik, Benzin motoru gibi sanâyi devrelerinden geçip gelerek altıncı devreyi meydana getiren atom gücünün ve elektronik sanâyiinin ehemmiyet kazandığı bir devreye ulaşmıştır.

Bilhassa bu son devreye âid modern teknolojilerin ilkönce Almanya'da ve bilâhare Almanya'dan giden âlimlerin icadlarıyla A.B.D. de tatbik edildiği görülmüştür.

Bugün ülkelerin teknolojik seviyelerini ölçmekte çeşitli kıstasların kullanıldığını biliyoruz. Bu kıstasların başta gelenleri, ülkenin, yıllık enerji istihsali miktarı ile o ülkede kullanılan elektronik beyin (kompüter) sayısıdır. Diğer bir teknolojik gelişmişlik kıstası ise, ki bu bir yerde sınai gelişmişliğin de kıstası olmaktadır, bir ülkenin milli gelirinden istikbale mâtuf olarak yürütülen teknolojik araştırmalara ayırdığı paydır.

Bilhassa İkinci Dünya Harbin'den bu yana Üniversitelerle büyük sanâyi tesisleri bünyesinde yer alan araştırma labratuvarlarında «mükemmeli yeniden tekâmül ettirme» şeklinde gördüğümüz kesif teknoloji geliştirme çalışmaları yapılmaktadır.

30 - 40 yıl öncesine kadar gelişmiş ülkelerin ihraç ettikleri bir çok malların gelişmekte olan ülkelerce taklidi mümkün iken bugün için yeni teknolojilerin taklidi imkânsız hâle gelmiştir. Bu yeni teknolojileri anlama ve tatbik etme güç olduğu için, makine ücretleri dışında, lisans ve patent ücretleriyle birlikte teknik bilgi «know - how» ücretlerinin hususi anlaşmalarla tespit edildiği görülmektedir.

Öyle olmaktadır ki, birçok ülke herhangi bir mal ithal etmeksizin sadece lisans, patent ve teknik bilgi nev'inden teknolojik transferde bulunabilmektedir. Bu bir bakıma emtea ticareti kadar teknoloji ticaretinin de önem kazandığını göstermektedir.

Bugün Batıda, mal istihsal etmeksizin sadece teknoloji istihsali ile uğraşan birçok kuruluşlar bulunmaktadır. Bu durumun Batı kalkınmasındaki payı küçümsenmiyecek seviyelere ulaşmıştır.

Birinci sanâyi inkılâbından 1950 lere kadar dış ticaret hadleri daima bu ülkeler lehine tecelli etmiş ileri sanâyi memleketlerinin bugünkü zenginliklerini, sınaî mal istihsalindeki üstünlükleri izah etmek kabildir.

(Devamı var)

FİLDİŞİ KULEDEN

Cemil Meriç

KENDİMİZİ TANIMAK

— 1 —

Edebiyat yani kelâm, bir oyun on dokuzuncu asra kadar. Cirit gibi, satranç gibi. Bir kavga silâhı değil. Kim kiminle dövüşecek. Cenk küffarla yapılır. Ama küffarla diyalog kurulmaz. Osmanlı başka bir tabirle mümin, mutlak hakikatın emânetçisidir. Tanzimattan sonra edebiyatın hüviyeti istihaleye uğrar. Edebiyat efkâr-ı garbiyenin yayıcısı olmak vazifesini yüklenir. Millileşmeden Avrupalılaşır. Avrupalılaşır mı?

Batıda yazı da, söz de bir kavga silâhı. Kilise hakimiyetini kılıçla ateşle ve sözle devam ettirir. Burjuvazi kiliseye karşı sözle savaşır. Matbaa sözün ölümsüzleşmesi yani kendini her türlü baskıdan kurtarabilmesi, nihâi zaferi gerçekleştirmesidir. Bizde bir ihtiyaç değildi matbaa. Kalabalığa yayılması gereken her hangi bir mesajı yoktu aydının. Zaten aydın kalabalıktı. Batıda burjuvazi Kiliseyle yani nasla dövüşür. Kalıplaşan söze karşı yaşıyan söz. Sonra yeni bir içtimai sınıfın sahneye çıkışı. Ve müessiriyetini muhafaza eden an'anevî silâh: söz. Liberalizim de sosyalizm de son tahlilde edebiyattan ibârettir. Bir kaç müşahade, bir kaç tahlil yani bir kaç şibh-i hakikat etrafında kümelenen nâmütenahi kelime.

Osmanlı medeniyeti bir kelime medeniyeti değildir. Mutlak hakikat tek kitapta toplanmıştır: Kur'an. Mes'eleler kılıçla halledilir, felsefe bir itizâldir, bir itizâl daha doğrusu marazî bir tecessüs. Şöyle diyelim, Batıda felsefenin tarihi bir vazifesi var: Kiliseyi çökertmek. Felsefe bir vesiledir. Gaye feodaliteyi mahvetmek. Politika tehlikeli bölge, bu itibarla hesap mücerrette görülür. Mücerrette yani metafizikte. Bizde Kilise yok. İmanı bir imtiyaz metaı haline getiren ictimai bir sınıf yok. Mümin kendi kendi ile mi kavga edecek? Kısaca bütün mâbeddüt-tabiyye mes'eleleri hiç bir müşkülü halletmiyen, hiç bir zafer sağlamıyan «çağ dışı», hatta akıl-dışı gevezelikler. Felsefe bütün ifşalarını eski yunandan beri tüketmiş bulunuyordu. İslâm neden yunanın mâbaddüttabiyyesine iltifat etmedi; suali abes. Neden iltifat etsin? Felsefe Sokrat'la gökten yere iner. Yani beşerîleşir sözde. İnsanın insanla münasebeti üzerinde düşünülmiye başlanır. İslâm'ın bu mevzuda Yunandan bir şey öğrenmesi mümkün mü? Peki, illet-i ûlâ, illet-i gâiye gibi bir zekâ temrini bile olmaktan uzak meseleleriyle. mi uğraşacaktı yunanın. Fâtihlerin böyle gevezeliklerle kaybedecekleri zamanı yoktu.

İslâm'ın Devlet-i aliyyeye mirası tefekkür değil, imandır. Mürakabeden çok, hamle. Mes'eleleri kılıçla hal edenler için kelâm bir şehvettir. Ama Avrupa, Türk insanının küçük bir kısmını bu kadınca silâhla alt etti. Yani hürriyetin değil lâfızların esir-i hüsnü olduk. Batının cicili bicili kelimelerini birer tılsım sandık. Bazı heceleri telâffuz etmek cinleri hüddamlaştırmağa, topraktan hazineler fışkırtmağa, bir kelimeyle mucizeler yaratmaya kâfi idi. Bir buçuk asırdan beri büyücülüğü öğrenmekteyiz. Pahalıya mal olan bir gaflet. Şimdi anlamamız gereken şu: Doğu ile Batı iki ayrı dünya. Mes'eleleri başka başka. Ama bu sadece mâziyi tahlil ederken işimize yarıyacak bir kıstas. Bugün bizde standartlaştık. Avrupanın içindeyiz. Avrupalıyız. Onun dilini konuşmağa, onun silâhlarını kullanmağa mecburuz. Onun bir sınıf silâhı olarak kullandığı edebiyatı yani kelâmı, bir milli müdafaa silâhı haline getirmek mecburiyetindeyiz. Elbette kavga topyekûn bir kavga. Ama şuur: yaşamanın, dayanmanın, direnmenin ilk şartı.

Diyalektik nedir? Geri kalmış ülkelerde bir nevi tılsım. Sadullah Paşa hürriyet diyordu. Çetin, diyalektik diyor, Diyalektik Materyalizm. Evvelâ garip bir kelime izdivacı. Diyalektik, bir düşünce metodu ise, materyalizmle ne alâkası var? Materyalizm bir kalıp. Bir peşin hüküm. Bir fikr-i sâbit. Bir ideoloji. Yani düpedüz yalan. İsbat edilmemiş bir kaziyeyi, mahz-ı hakikat diye yutturmak teşebbüsü. Materyalizm Batı burjuvazisinin oyuncağı idi. İlim materyalisttir deniyordu. İlim ki; çok hudutlu bir alanda gerçekleştirilen bir müşahadeler mecmuasından ibarettir, materyalizmle ne alâkası var? Bence diyalektiği zedeleyen başlıca hendikap kuyruk sokumuna iğne ile iliştirilen bu materyalist sıfatı. (Devamı var)

İbret Aynasında

M.Ertuğrul Düzdağ — ÇEHRELER

Madam Berthe Georges-Gaulis

— VI —

NAŞİT ULUĞ'UN MAKALESİ

Hayat Tarih Mecmuası'nın Ekim 1972 tarihli sayısında «Milli Mücadelede Türk - Fransız Münasebetleri» adıyla çıkan yazıda Madam Gaulis ile Mereşal Lyautey'den uzunca bahs edilmektedir. Makalenin yazarı, eski gazetecilerden ve 1934 — 1939 devresi mebuslarından Naşit Uluğ'dur.

Yazarın Madam Gaulis hakkındaki satırlarından:

«Genç Mustafa Kemal'i tanıdıktan sonra ona hayranlıkla bağlanan, olgun bir Fransız gazetecisi ve yazarı kadın da, birçok nâzik ilişkilerde rol almıştır: Mme Georges B. Gaulis.

«Kimdi, bu kadın yazar?.. Fransanın Osmanlı İmparatorluğu'nda kümelenen birçok çıkarları, Paris basınının, İstanbul'da daimi müşâhidler bulundurmasını gerektirirdi. Parisli gazeteci M. Georges Gaulis, 1896'da Le Temps gazetesinin muhabiri olarak, genç eşi Berthe ile İstanbul'a gelmişti...» (s. 12).

«Fransız basını, M. Kemal'le bir temas aramakta idi. Mme Gaulis, bu günlerin birinde, Dr. Tevfik Rüşdü Aras ile birlikte 9 Ekim 1919 günü, Eskişehir civarında bir köye kadar gelmiş ve orada Ali Fuad Cebesoy ile buluşmuştur.» (s. 13)

Naşit Uluğ, iktibas ettiğimiz ilk paragrafında Madam Gaulis'i genç kumandan M. Kemal Paşa'ya «hayranlıkla bağlıyor» ise de, hissi romanlara yakışan bu hayâli sözlerden sonra, şu satırlarla Gaulis'in asıl vazifesini yazmakta bir çelişki de bulmuyor. Esasen bu iki şahsın ilk görüşmeleri ancak Mayıs 1921'de ve Ankara'da olmuştu. Ondan sonraki bir «bağlanma» nın ise hayrımıza olmıyacağı mâlumdur.

Makalenin yazarı devam ediyor:

«Mme. Gaulis, sadece bir gazeteci de sayılmazdı, o, gazetecilik hürriyeti altında Fransa'nın İslâm âlemi ile ilişkilerini yürüten, Fas'taki sömürge genel valisi Mareşal Lyautey ile temas hâlinde idi; onunla mektuplaşıyorlardı. Bu teması, mareşalin aydın kişiliğinden fazla, o zaman, onun, Fransa'nın Fas, Cezâyir, Tunus ve genellikle Afrika'daki İslâm kitlelerinin tatmini ve avuç içinde tutulması politikasını yürüten görevi ile ilgili idi.

«Fransa, Müslüman Türkiye'ye karşı ne kadar yumuşak ve efendice görünürse, İslâm âleminin havasını etkileyecek ve sömürgelerini o kadar rahatlıkla yönetebilecekti.» (s. 13).

Naşit Uluğ, yazısının sonunda M. Kemal Paşa tarafından 5 Eylül 1921'de Madam Gaulis'e yazılmış bir mektubun tercümesini de yayınlamaktadır.

M. Kemal Paşa'nın Madam Gaulis'e yazdığı mektubun ilk ve son paragrafları:

«Madam,

«Sevimli mektubunuz, bana verdiğiniz haberler ve Fransa'ya henüz dönmeden, hakikat ve adalet adına açtığınız cesur ve takdire değer mücadeleniz için teşekkür ederim.» (s. 18)

«Aramıza, kızınız Matmazel Gaulis ile beraber gelmek arzusunda olduğunuzu bana bildirdiler. Böyle yorucu ve zor bir seyahati bir daha göze aldığınız takdirde sizin ve matmazelin de en büyük kıvançla karşılanacağınıza emin olabilirsiniz.

«Sizi yakında Anadolu'da görmek ümidi ile en iyi hislerimin ifadesine inanmanızı rica ederim.

Türkiye Büyük Millet Meclisi Reisi

Başkumandan

Mustafa Kemal» (s. 19)

(Devamı var)

M. KEMAL'İN LYAUTEY'E MEKTUBUNUN TERCÜMESİ

Ankara, 23 Aralık 1921

Sayın Mareşal

Madame Berthe Georges - Gaulis, ricam üzerine, bu birkaç satır yazının size ulaşdırılmasını kabul etmekle, şimdiye kadar gösterdiği sayısız dostluk delillerine yeni bir tanesini eklemek nezâketinde bulundu.

İstiklâlimiz için giriştiğimiz savaşda bize karşı göstermek lûtfunda bulunduğunuz sempatiden dolayı en derin minnet hislerimi ifâde etmek için işte bu fırsattan faydalanıyorum.

Fransa, kendisinden umduklarımızda bizi hayâl kırıklığına uğratmadı ve en yetkili liderlerinin samimi sözleriyle, yaşadığımız o çetin anlarda bizi tesellî etmeyi, mâneviyâtımızı yükseltmeyi bildi. Fransa'nın yüksek menfaatlerini ve Akdeniz'de işgal ettiği hususi mevkii idrâk etmek basiretini gösteren ve Fransa'nın Yakın-Doğu'da, geleneklere dayanan politikasını devam ettirmeğe tarafdar olan kimseler arasında Ekselânsınız birinci plânda yer almış ve hiç şübhesiz ki, yüksek müdahaleniz, terazinin bizden yana ağır - basmasına âmil olmuşdur.

Her iki tarafın karşılıklı olarak sarfettiği çabaların, Ankara Andlaşması'nın akdi sûretiyle meyvelerini vermiş olduğunu görmekle bahtiyarız. Ve iki millet arasında en geniş anlayış ve samimiyetle yeniden kurulan yüzlerce yıllık mâziye sâhib dostluk münasebetleri üzerine, en mutlu te'sirleri yaratmakdan geri kalmayacak olan bu vesikaya büyük ümidler bağlamakdayız.

Yüksek değerini takdir ettiğimiz bu kıymetli sempatiyi, sayın Mareşal, bizden esirgememekde devam edeceğinizi ümid ederim.

En derin hürmetlerimin kabulünü rica ederim, sayın Mareşal.

Mustafa Kemâl

(Bu mektubun Fransızca olan aslının fotoğrafını, Sebil'in 29. sayısında, bu sayfada yayınlamıştık.)

TESBİT — Sadık Özarslan

TESBİH VE TETİK

Bu hususta çok şeyler yazıldı, yazılıyor, yazılacak. Çok şeyler söylendi, söyleniyor, söylenecek... Ve gerçekler bilinecek. Fakat dikkat ediyorum da sadece âletler, vasıtalar üzerinde durulduğunu görüyor ve üzülüyorum. Niyetler, gayeler ve âletleri kullanan eller üzerinde pek durulmuyor. Mes'eleye asıl bu zâviyeden bakmak gerekir. İşte biz, bu noktadan yürüyeceğiz.

Dilerseniz tetikten başlayalım işe... Tetikler; çeken ellere ve o elleri idare eden fikirlere göre değer kazanır. Tetikler; kalblere ve kalblerdeki niyetlere bağlı olarak kıymet kazanır. Muhakkak ki; yine bunlara göre kıymetini kaybeder. Kalbler ve niyetler iyi ise tetikleri çeken eller de iyidir. O takdirde tetikler tehlikeli değil, tehlikeleri def'edici hüviyettedir. Amma kalbler ve niyetler kötü ise tetikler de şüphesiz kötüdür. Bir misâlle sözlerimize daha da aydınlık getirmek istersek diyeceğiz ki; cebhede düşmana karşı çekilen tetik iyidir, yaptığı iş ise sevâb... Lâkin kardeşin kardeşe haksızca çektiği tetik mutlak sûrette fena ve günah. Tetiklerin Dîn, millet ve memleket muhafazasında çekilmesi güzeldir, hoştur... Aynı tetiklerin Dîn, vatan ve millet yıkıcılığında kullanılması nâhoştur, önü yokuştur. Hele tetikler, tesbîh'in mânâsını yok etmek için çekilir ise...

Tesbîh'e gelinceee... Bu, bir İbâdet vasıtasıdır. Tesbîh'i, ancak Allaha kul olanlar çeker... O'na karşı kulluk vazifesini yapmak için çeker. Allah'ı tesbîh ve tenzîh eder. Allah'ı unutmamanın ve O'nu dâima ve her yerde yâdetmenin adıdır tesbîh... Tesbîh'i, Müslümanlar çeker; inanmış insanlar çeker. Mü'min; her iki âlemde de çekmemek için çeker tesbîhi... Zikir için çeker, dua gayesiyle çeker. Ve elbet bu da Mü'minin silâhlarından biridir. Tesbîh'i, Allah için çekmek büyük fazîlettir. Tesbîh; rezîletlerin kalkması, fazîletlerin hak ettiği yeri alması maksadiyle çekilir. Tesbîh çeken insan, sadece Allah'a kul olur ve O'nun önünde eğilir... İhtiyâcını da ancak O'ndan ister. Kulunun yardımcısı Allah'dır. Tesbîh sâhibi; Hâlık'ını tesbîh eder, O'na hamdeyler... arkasından da tekbîrler.

Tesbîh'in bir mânâsı ve o mânânın bir medlûlü vardır. Şuursuzca tesbîh çekilmez... Çalım satmak, fiyaka yapmak için çeklimez tesbîh... Kulluğunu itirâf ve Hakk Yol'dan ayrılmamak için çekilir sâdece... Tesbîhde gurur yok, şuur var... Usûr yok, sürûr var. Tesbîhde Tevhîd var... Tevhîdde karar kılmak; Vâhid-ül-Kahhârdan ayrılmamak var. Tesbîhde, İslâmca ve insanca yaşamak var... Ahd-ü misâk var. Söz alış var; söz veriş var... Ve daha neler var? Başta İhlâs var, samimiyet var.

Tesbîhde konuşan kalbdir; kalıb değil. Bütün azânın zikre, hamde iştiraki vardır tesbîhde... Tesbîh, bir vasıtadır amma sâhibini Hakk'a götüren bir vasıtadır. Tesbîh; öldürmez, yaşatır. Çünkü onda Yaratana ve yaşatana yalvarma vardır, hatırlama ve söz verme vardır. Tesbîh; şayet bu duygular ve bu arzularla çekilmiyorsa sâhibi mutlaka mes'üldür, suçludur. Allah katında suçludur. Soralım şimdi: Allah için tesbîh çekenin kabahati nedir?

Şüphe yok ki suçlu; bana, tetik çeken eldir, o elleri idare eden fikirdir. Düşünün!.. Bunu yapan kimdir? Lütfen yıkıcılığı korumayınız!...

ALMANYA İNTİBALARIM

— 9 —

Burada domuz eti vesilesiyle de bir hâtıramı nakletmeden geçemiyeceğim:

1969 yılında İngiltere'ye bir konferans için gitmiştim. İnglitere'de de Almanya'daki UMSO'ya paralel bir islâmi talebe teşekkülü vardır. Konferansımı «FOSİS» adındaki bu teşekkülün yıllık toplantısında verecektim.

Konferansa gelenler arasında bazı muhtediler de vardı. Bunlardan biri de, İrlandalı bir doktordu. Konferans mahallinden Londra'ya dönerken otobüste yanıma oturan bu doktor, benimle tanışmış olmaktan ve konferansımı dinlemiş bulunmaktan son derecede memnun kaldığını beyan etti ve bana İslâm Dini'nde domuz etinin tahrim edilişinin hikmetleri üzerinde bir suâl sordu. Ona söylediklerimi burada hûlâsaten tekrarlamak isterim. Kendisine dedim ki:

«— İslâm'da «Hikmet-i Teşri» denilen bir ilim vardır. Bu ilim şeriat hükümlerinin niçin konulduğunu araştırır. Bilhassa Hanefi fukahâsı (hukukçuları) bu sâhada pek büyük hizmetler ifâ etmişlerdir. Hikmet-i Teşri' ilmi nokta-i nazarından bakıldığında, domuz etinin haram kılınışının pek çok sebepleri olabilir. Bunları sâdece herkesçe bilinen tenya ve trişin mes'elesine hasretmek mümkün değildir. Zira, kitabımızda böyle bir hikmet beyan edilmiş ve bu da tahdidî bir sûrette vaz'olunmuş bulunmadığı için hakiki sebebi ancak şârî yani şeriat hükümlerini koyan Cenâb-ı Hakk bilir. Aksi halde mikroskopla kontrol olunarak, tenya ve trişin mikroplarından beri' olduğu sâbit olması hâlinde, domuz etinin en azından mubah sayılması gerekecekti Halbuki durum böyle değildir. O halde melhuz tahrim sebepleri nelerdir?!..

Önce şunu söyliyeyim ki Hristiyan Batı Cemiyetleri için «domuz» kendilerini remzeden tipik bir hayvandır. Zira onun bazı husûsiyetleriyle Hristiyan cemiyetlerinin husûsiyetleri birbirine tamâmen mutâbıktır. Şöyleki:

1. Domuz son derecede merhametsiz bir hayvandır. Bir batında onaltı kadar yavru yapabilir. Senede iki defa doğurur. Fakat aç bırakıldığında kendi öz yavrusunu yer. Dünya'da hiç bir hayvan ölüm derecesinde aç bırakılsa da doğurduğu yavruyu yemez. Bunun tek istisnası domuzdur.

Hristiyan Avrupalılar da, merhametsizlikte domuzdn geri kalmazlar. Kadın kundaktaki çocuğunu ağlayışına aldırış etmeden kapatarak sinemaya veya gezmeye gider. Onda müslüman annelerin şefkatinden bir zerre bile bulamazsınız. Sokakta bir adam bayılıp düşse, hiç kimse alâkadar olmayıp yoluna devam eder. Bu polisin vazifesidir diye düşünürler. Histen ziyâde akla ve menfaate tâbi' katı yürekli insanlardır. Misalleri çoğaltmıyorum.

2. Domuz son derecede pis bir hayvandır. Aç bırakıldığında kendi pisliğini dahi yer.

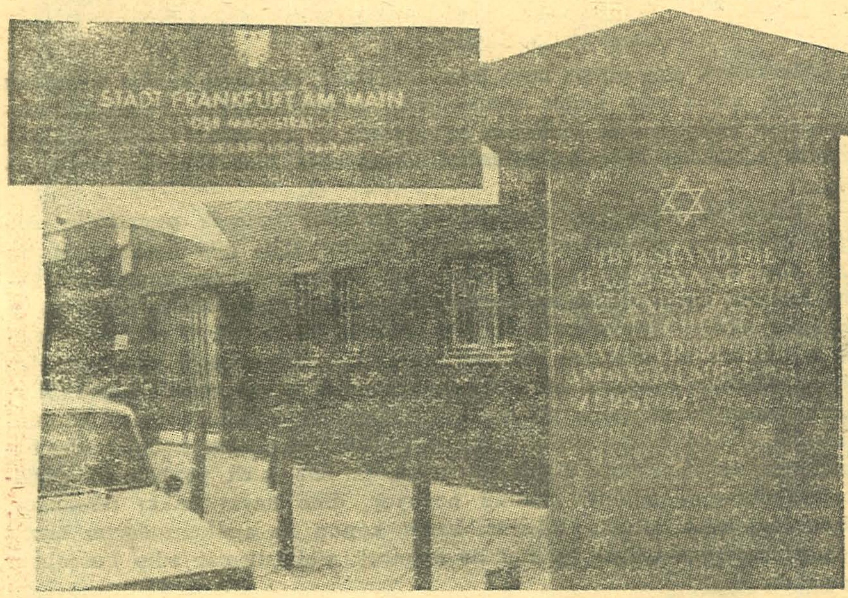
Hristiyan Batı Âlemi de son derece pistir. Her tarafta görülen temizlik, zâhire âiddir. Abdest bozduklarında su kullanmaz, koltuk altları ve etek traşını bilmezler. Avrupa'da parfüm sanayiinin ileri gitmesi, yıkanmayı dinen günah sayan insanların vücudlarındaki pis kokuları bastırmak keyfiyetinden doğmuştur. Bir bakkal dükkânına girdiğinizde orasını eczâne zannedersiniz. Her şey jelâtinle ambalâjlanmıştır. Fakat o maddelerin ambalâja nasıl girdikleri düşünülecek bir husustur.

Avrupa cemiyetlerindeki zâhirî temizliğin altında, nasıl mide bulandıran bir pisliğin yattığını izah sadedinde pek çok şahsi müşâhedem mevcud olmakla beraber, bunların tafsilâtından burada sarf-ı nazar ediyorum. Fakat şu husus kat'idir ki; domuzun kendi pisliğini yemesine kadar varan hacil hâlet-i ruhiyesi, aynen garplı insanın karakterine geçmiştir.

3. Herkesçe mâlûm olan diğer bir sebep de, domuzun hayvanlar içinde bir istisna teşkil etmek üzere dişisini kıskanmamasıdır. Bu keyfiyetin de garplı insanda ne ölçüde mevcûd olduğu izâhdan vârestedir.

Domuz etinin gıdâî değersizliği, kalori bakımından zayıflığı ve tenya trişin gibi hususlar üzerinde durmak lüzumunu hissetmiyorum. Sâdece bu arada şunu belirtmek gerektir ki; bu gün psikoloji (ruhiyât) ilmi, tatbiki bir mâhiyet kazanmıştır. Artık onun gerçekleri de labratuarda kontrol edilebilmektedir.

(Devamı var).

Frankfurt'da vaktiyle havra olan bir yerde yapılan bir binanın alt katı ve üzerindeki kitâbeyi görüyorsunuz. Havrayı Naziler yıkmışlar. Bir mâtem nişânesi olmak üzere eski havra binasının sâhasında bulunan bütün binaların alt katları siyah betebe ile kaplanmış. Bu bina da bir müze olarak kullanılmaktadır. Kitâbede Naziler'den «câniler» diye bahsedilmektedir. Yahudilerin Almanya'da Almanlar'a nasıl sövebildiklerine dâir bundan daha müşahhas bir delil bulunamaz.

TUĞRA

MUSTAFA YAZGAN

Hürriyet üzerine Düşünceler

Charles Kingsley'in bir sözü vardır ki, altındaki imzanın üstünü kapatırsanız tam mânâsıyla «*İslâmî hürriyet*» in bir formülünü okursunuz. Diyor ki:

«— İki türlü hürriyet vardır: Birincisi, hatalı olan, yani herkesin istediğini yapmada hür olması. İkincisi, doğru olan, yani herkesin istediğini yapmada izinli olduğu şeyi yapmak hürriyetine sahip olmasıdır.»

İslâm'ın bildirdiği mutlak hakikatlara, ruhlarındaki küfür kamaşmasından dolayı kulaklarını kapatanlara şu yabancı'nın sözleri bir ikaz olur mu, bilmiyorum? Ama cümle tamamen İslâmî bir ruhun ifadesidir.

Hiç kimse, hiç bir zaman dilediğini sınırsız yapmak hürriyetine sahip olmamıştır ve olamaz. Zira insan, yeryüzüne gayesiz gelmiş bir mahlûk değildir. Başı boş doğmuyor. Serazâd yaşamıyor. Dilediği zaman, dilediği şekilde ölmek hakkına bile sahip değildir. İnsanların dilediklerini kayıtsız, şartsız yapmak temayülleri, şeytanî bir ifrad ve «*Anarşi*» nin ta kendisidir. Bilindiği gibi anarşi, kâinatta hiçbir kanuna tâbi olmadan insanların hayvanlardan daha sefil bir vahşet içinde yaşayabilecekleri zannının ifadesidir. Anarşi'nin sonu daima çöküntü, hastalık, yıkım, karışıklık veya ilâhi gazab'dır. Topyekûn insanlık tarihi bu sözlerimizin isbat delili olarak ortadadır. Hiç kimse, hiç bir zaman dilediğini sınırsız yapmak hürriyetine sahip olamıyacağına göre, insanların fikir, düşünce, söz ve fiilleri, nasıl bir hudut içine alınacak ve bunu kim yapacaktır? Herkesin istediğini yapmada izinli olduğu şeyi yapmaları doğru mânâda hürriyet olduğuna göre bu izni kim verecektir? Fertler birbirlerine hudut koyamaz, izin veremezler. Çünkü, makûl olmak ihtimali çok zayıf olduğu kadar, hâkimiyet ve itaat ettirme gücü de yoktur. Ferdî iradelerde keyfilik olabilir. Ferdî telâkkiler ve kıymet hükümleri, «*Ana kanun*» olmadığı takdirde, mutlaka insan sayısınca farklı olacak, bu da *Anarşi*» yi getirecektir. Zümreler birbirlerine hudut koyamazlar. Zira her zümre bir hükmî şahsiyet edâsında, tıpkı ferdler gibi gayrimakul, gayrihukukî, gayriahlâkî, gayriinsanî sınırlamalara temâyül edebilirler. Zümrelerden, en geniş çaplı topluluklara kadar beşerî olan her güç ve irade mutlaka zulme, subjektivizme, ölçüsüzlüğe sapacaktır. O halde bize öyle bir mutlak kudret ve kuvvet gerekir ki, bütün insanlar ona sevgi ile hürmet ile, isteyerek, vecd ile tâbi olsunlar. Tâbi olmayanlar o kudretin kahhar gücü ile tâbi kılınsın. Ama bu kahhar güç, âdil, rahim, rahman, şefik olsun. Koyduğu kanunlar, hudutlar, izinler bütün insanlığın üstünde derin bir «*Hikmet*» ifade etsin. Bu ve buna benzer binlerce vasıf ancak Allah-u Azîm-üş Şan'ın mutlak ve rakibsiz kudretinde mündemiçtir. Onun için «*İlâhî kanunlar*» dan mülhem bir «*İslâmî Hürriyet*» kâinatta yegâne ve gerçek hürriyettir.

Sebil

AKTÜALİTE

LÜBNAN ERMENİLERİ

Beyrut'taki çarpışmalara dâir son haberler arasında ermenilerin de muharib Hristiyanlara resmen iltihak ettikleri ve müslüman mahalleleri üzerine taarruza geçtikleri bildirilmektedir. Ermenilerin Lübnan'ı bir Ermenistan yapmak hususundaki sinsi faaliyetlerinden evvelce tafsilâtlı olarak bahsetmiştik.

Beyrut'ta çarpışmalar başladığı gündenberi burası üzerindeki millî Ermeni idealinin zaafa uğradığı muhakkaktır. Fakat bunlar Hristiyanlar içinde de azınlık olduklarından onların da ileride Lübnan'ın bir Ermenistan olmasına karşı çıkacaklarını hesaplıyorlardı. Bu sebeple kendileri de Hristiyan oldukları halde çatışmalara uzun müddet seyirci kaldılar. Bu sûretle her iki tarafın da zaafa uğramasından istifade ederek son dakikada ortaya çıkmayı plânlamışlardı. Son gelen haber, Ermenilerin resmen ve cemaat olarak birlikler teşkil ederek Hristiyan mütecâvizler yanında yer aldıklarını bildirdiğine göre bunun iki mânâsı vardır:

1. Ya her iki tarafın da kâfi derecede zayıfladığına kanaat getirerek çarpışmalara dâhil olmuşlar, önce ciddî bir aksülâmel dâvet etmemek için Hristiyanların yanında yer almayı doğru bulmuşlardır. Bu takdirde biâhare eğer diğer Hristiyanlar galebe sağlarlarsa onlarla mücâdeleye girişeceklerdir.

2. Veyahud da Lübnan'ı Ermenistan yapmak hususundaki millî ideallerini mutlak bir sûrette suya düşmesini intac edecek olan bir müslümanların muvaffakiyetini kat'î görmüş ve bu tehlike karşısında harekâta dâhil olmuşlardır.

Hangi hesaba bel bağladıklarını zaman gösterecektir.

DURUM

İKİNCİ BİR LOZAN'A GEREK VAR...

SON Türk - Yunan savaşının sonuçlarını düzenleyen barış andlaşması 53 yıl önce bugün Lozan'da imzalanmıştı. O andlaşmanın önemli yanlarından biri de Ege'de Türkiye ile Yunanistan arasında kurulan denge idi. Bunca yıldır Türkiye ile Yunanistan yeni bir çatışmaya, savaşa düşmemişse, hatta zaman zaman aralarında yakın dostluk

Geçen sayımızda bahsettiğimiz gibi 24 Temmuz Lozan Muâhedenâmesinin yıldönümü idi. Ama artık unutulmaya yüz tutmuş olan bir yıldönümü. Yıllardanberi Lozan'ın iddiâ edildiği gibi büyük bir muvaffakiyet değil bilâkis feci bir hezimet olduğunu söylemişizdir. Fakat daha düne kadar Başyazarımızın bu mevzudaki kitabının toplatıldığı, kendisine dâvâ açılmış olduğu, bu dâvadan ise ancak 1973 umûmi afvı ile kurtulabildiği malûmdur. Ancak Lozan'ın sakatlıkları —sür'atle seyreden— siyâsi vukuat muvâcehesinde o derecede gizlenemez bir hâle gelmiştir ki, artık fikren onun getirdiği menfiliklerden yana olanlar bile bir tâdil keyfiyetinden bahsetmeye başlamışlardır.

Yukarda gördüğünüz kupür, bunun isbâtıdır. Yazarı ise iman cephesine mensup bir kalem değildir. Herkesin çok iyi tanıdığı Abdi İpekçi'nin bile Lozan'ın yeniden gözden geçirilmesini taleb etmesinin, bu menhus muâhedenin ne ölçüde gizlenemez sakatlıklar ihtivâ ettiğini ve bunların fiilî hâdiseler önünde nasıl müdafaa edilemez bir duruma girdiğini isbâta kâfi gelse gerektir.

Unutmamak gerektir ki; Abdi İpekçi vaktiyle Lozan methiyelerinden en mârufunu yazmış olan Ali Naci Karacan'ın kurduğu bir gazetede vazmaktadır. Bu gazete ve onun ilk sâhibinin geçmişini bilenler burada eskiden yazılanlarla İpekçi'nin bu yazısındaki düşünceler arasındaki korkunç farkı hatırlamaktan ve millet hesâbına acı acı düşünmekten kendilerini alamazlar. Lozan'ın sakatlıkları milletimiz bunca kayba uğradıktan sonra mı anlaşılmalıydı?

Gerçi Seha Meray adındaki nevzuhur bir yazarcık, Bâb-ı Âli pravdası denilmekle mâruf olmuş bulunan Cumhuriyet Gazetesi'nde yine bir Lozannâme döktürmüş. Fakat aynı günde neşredilen bu iki yazıyı okuyan hiç bir insaf ehlinin, bu palavralara kapılmak ihtimâli olmadığı âşikârdır.

Uysal'ı Rus rakibi değil salonu dolduran Ermeniler yıktı

Montreal Olimpiyatları dolayısıyla bir İstanbul gazetesinde yer alan yukarıdaki haber son derecede düşündürücüdür. Ermenilerin bize karşı sönmeyen kinlerini aksettiren bu haber, siyasi emellerin kendilerine nerelere kadar hayat sâhası aradığını göstermesi bakımından son derecede câlib-i dikkattir. Biz şu Ermenilere durup dururken mi dokunmuşuz? Ezeli düşmanımız Moskof'la harbederken bizi arkadan hançerlemeye kalkışanlar zâlim olmuyorlar da, onlara zulümlerinin bir cüz'ünü iâde eden bizler mi zâlim oluyoruz? Ah şu bizim çoktanberi kış uykusuna yatmış olan hâriciyecilerimiz!... Şöyle bir uyanıp da, gerçekleri bütün çıplaklığı ile Dünya'ya ne zaman duyuracaklar?

MALEZYA — SUÛDÎ ARABİSTAN TAAHHÜDÜ

Suudi Arabistan Malezya'nın kalkınma programına daha fazla yardım edeceğini vaadetti. Malezya Başbakanı Hüseyin Oun, Arabistan ziyâretinden dönüşünde Arap liderlerinin üçüncü Malezya Kalkınma Plânının tamamlanmasında mümkün olan malî ve diğer yardımları yapmaya söz verdiklerini söyledi.

ZIRDELİ

Ankara'nın CHP'li Belediye Reisi Dolakay: «Bir daha seçime girersem zır deliyim» buyurmuş. Bir zamanlar mason ve hattâ ermeni asıllı olduğu iddiâ edilmiş bulunan CHP.'li Belediye Reisinin bu sözü sâdece bir daha seçilmesine imkân olmadığını bilmesinden dolayı söylenmiş olamaz. Nâzım Hikmet' in maşatlığına vatan toprağı götürmekten Ankara sokaklarında çukur açıp, çukur kapatmağa kadar akıllı bir adamın yapmasına imkân olmayan bir sürü mârifetin fâili olan Dolakay, sakın bu sıralarda bir ruh sağlığı hekimine gözükmüş olmasın. Bu tip insanların sır tutmaları imkânsızdır da... Ama diyeceksiniz ki bu işin sır olacak neresi var... Yoo sakın ha!. Biz kendiliğimizden hiçbir şey söylemiyoruz. Baksanıza zırdeliliği şartlı da olsa kendisine ilk söyleyen yine kendisi değil mi?!.

Rejimin 163 e Göre Suçu

(Baştrafı 13. Sayfada)

müslümanlara atıp onları inim inim inletenler, artık en büyük suçluların kendileri olduklarını hiçbir zaman saklıyamayacaklardır. Yeter ki, müslümanlar (televizyonlu Ramazan eğlenceleri ve mevlîdler) kabilinden ninnilerle uyutulup uyuşturulduklarını idrâk edip fikri işleklik kazanabilsinler!

Radyo ve televizyon dinimizi (şeriatımızı) bozmak peşindedir. Ahkâm âyetlerini okutabilmekden yarım asırdır İblis gibi korkanların bu hâli bile, Kur'ân-ı Mu'ciz'ül Beyâna ambargo ve sansür koymakdır. Temel felsefesi materyalizm ve ateizm (ilhâd) olan hiçbir rejim, temeli vahy olan bir nizamı öğretmeye kalkamaz. Ateizm, vahyi tebliğ edemez. Etmeye kıyâm ederse, mutlaka bozacak, kurcalayacak ve tahrif edecekdir. Dîni, rejimlerinin sâhasına bir adım atdırmamak için kıyâmeti koparanlar, dinin (şerîatın) sâhasına da bir adım atmamak gibi bir nâmus borcundadırlar... Aksi halde, dinin (şerîatın) bütün sâhalarını avuçlarında bulunduran ve «layıkım!» diyen bir rejim, tarihde misli ve benzeri görülmemiş derecede milletin gözünü boyuyor, dîne hayat hakkı tanımıyor, vicdanları ayak altında tutuyor; kendi kânun ve anakânunlarını bizzat kendisi maskara ediyor ve dini de oyuncak gibi istismâr edip kurcalıyor demekdir.

● Artık bizler şurasını da çok iyi bilmeliyizdir ki, herşeyde dînimizin (şerîatımızın) temel ruh ve esaslarına göre kâide sâhibi olmağa mecbûruz. Yoksa vasatın Avrupa kültürüyle ahenkleşmiş âdetlerine, şofokratik ve demokratik bid'at ve merâsim cümbüşlerine göre dîni kâide, kânun ve düsturlara sâhib olmaya kalkışmak, mukaddes ve muazzez dinimizin (şerîatımızın) kendi ellerimizde saptırılışı demek olacakdır. Bunun ise, tarih boyunca İslmiyet'in her şeriatının temeline tahrif ve tahrip kalıbı yerleştiren yahûdiye benzemekden yani yahûdileşmekden farkı nedir?

En büyük ve en umûmî vazifelerimizin başında, mukaddes dinimizin muhâfazası geldiğini unutamayız. Bu itibarladır ki, sahâbilerden sonra şeriatımızın en büyük kahramanlarından biri ve (ikinci binin müceddidi) olan Ahmed Fârukî Hazretleri, imân hakikatlarından bir mes'elenin inkişâfını binlerce ezvâka (zevklere) ve kerâmâta (kerâmetlere) tercih ederim buyurmaktadırlar. Şer'î kymet ölçülerini muhâfaza ve bu ölçülere göre yaşamak, müslümanım diyen ferdin en büyük ve en baş vazifesidir. Böyle olunca da apaçık yazarız ki, televizyonlu bin mevlid ve Ramazan cümbüşü peşinde ses ve söz zevki ile seğirtmek, îmân, Kur'an ve Şeriat hakikatlarının büyük bir tehlike içinde olduğu zamanımızda bir tek (dîn esâsının) bir dakikalık müdâfaa veya ihyâsına denk olamaz.

Bizleri yanlış anlayıp, daha evvelki senelerde olduğu gibi (mevlid düşmanlığı) ile ithâm edecekler de bulunabilir. Lakin biz, istikâmetden ve hakkı söylemekden ayrılamıyacağımızı beyandan sonra hemen şunu da kaydetmeliyizdir ki, merhum Süleyman Çelebi'mizin mısrâlarındaki ma'nâ esassa, bunun önünde boynumuz elbetdeki kıldan incedir. Lâkin bu ma'nâyı, dinleyenlerin pek çoğuna bugün nakledemediği de apacık ortada olan o muhteşem mısralar; mü'minlerin İslâm telâkkisini soysuzlaştırmak isteyen fasit niyetli düzenler elinde, dilinde, radyo ve televizyonlarında emniyet sibobu olarak mıncıklanır ve netice olarak de karşımıza, müslümanlığı mevlid merâsimcilikleri ve Ramazan şenlikleri içinde ablukaya alıp müslümanları da bu kabil şeylerle tatmin edip (!) uyutma ve uyuşturma çıkarsa, o zaman elbetde iş değişecekdir...

Vazifemiz hakkın ve adâletin müdâfaasıdır, netice Allâh'a âiddir ve bizi bağlamaz...

AKTÜALİTE

LÜBNAN ERMENİLERİ

Beyrut'takı çarpışmalara dâir son haberler arasında ermenilerin de muharib Hristiyanlara resmen iltihak ettikleri ve müslüman mahalleleri üzerine taarruza geçtikleri bildirilmektedir. Ermenilerin Lübnan'ı bir Ermenistan yapmak hususundaki sinsi faaliyetlerinden evvelce tafsilâtlı olarak bahsetmiştik.

Beyrut'ta çarpışmalar başladığı gündenberi burası üzerindeki millî Ermeni idealinin zaafa uğradığı muhakkaktır. Fakat bunlar Hristiyanlar içinde de azınlık olduklarından onların da ileride Lübnan'ın bir Ermenistan olmasına karşı çıkacaklarını hesaplıyorlardı. Bu sebeple kendileri de Hristiyan oldukları halde çatışmalara uzun müddet seyirci kaldılar. Bu sûretle her iki tarafın da zaafa uğramasından istifade ederek son dakikada ortaya çıkmayı plânlamışlardı. Son gelen haber, Ermenilerin resmen ve cemaat olarak birlikler teşkil ederek Hristiyan mütecâvizler yanında yer aldıklarını bildirdiğine göre bunun iki mânâsı vardır:

1. Ya her iki tarafın da kâfi derecede zayıfladığına kanaat getirerek çarpışmalara dâhil olmuşl r, önce ciddî bir aksülâmel dâvet etmemek için Hristiyanların yanında yer almayı doğru bulmuşlardır. Bu takdirde biâhare eğer diğer Hristiyanlar galebe sağlarlarsa onlarla mücâdeleye girişeceklerdir.

2. Veyahud da Lübnan'ı Ermenistan yapmak hususundaki millî ideallerini mutlak bir sûrette suya düşmesini intac edecek olan bir müslümanların muvaffakiyetini kat'î görmüş ve bu tehlike karşısında harekâta dâhil olmuşlardır.

Hangi hesaba bel bağladıklarını zaman gösterecektir.

DURUM

İKİNCİ BİR LOZAN'A GEREK VAR...

SON Türk - Yunan savaşının sonuçlarını düzenleyen barış andlaşması 53 yıl önce bugün Lozan'da imzalanmıştı. O andlaşmanın önemli yanlarından biri de Ege'de Türkiye ile Yunanistan arasında kurulan denge idi. Bunca yıldır Türkiye ile Yunanistan yeni bir çatışmaya, savaşa düşmemişse, hatta zaman zaman aralarında yakın dostluk ...

Geçen sayımızda bahsettiğimiz gibi 24 Temmuz Lozan Muâhedenâmesinin yıldönümü idi. Ama artık unutulmaya yüz tutmuş olan bir yıldönümü. Yıllardanberi Lozan'ın iddiâ edildiği gibi büyük bir muvaffakiyet değil bliâkis feci bir hezimet olduğunu söylemişizdir. Fakat daha düne kadar Başyazarımızın bu mevzudaki kitabının toplatıldığı, kendisine dâvâ açılmış olduğu, bu dâvadan ise ancak 1973 umûmi afvı ile kurtulabildiği malûmdur. Ancak Lozan'ın sakatlıkları —sür'atle seyreden— siyâsi vukuat muvâcehesinde o derecede gizlenemez bir hâle gelmiştir ki, artık fikren onun getirdiği menfiliklerden yana olanlar bile bir tâdil keyfiyetinden bahsetmeye başlamışlardır.

Yukarda gördüğünüz kupür, bunun isbâtıdır. Yazarı ise iman cephesine mensup bir kalem değildir. Herkesin çok iyi tanıdığı Abdi İpekçi'nin bile Lozan'ın yeniden gözden geçirilmesini taleb etmesinin, bu menhus muâhedenin ne ölçüde gizlenemez sakatlıklar ihtivâ ettiğini ve bunların fiilî hâdiseler önünde nasıl müdafaa edilemez bir duruma girdiğini isbâta kâfi gelse gerektir.

Unutmamak gerektir ki; Abdi İpekçi vaktiyle Lozan methiyelerinden en mârufunu yazmış olan Ali Naci Karacan'ın kurduğu bir gazetede yazmaktadır. Bu gazete ve onun ilk sâhibinin geçmişini bilenler burada eskiden yazılanlarla İpekçi'nin bu yazısındaki düşünceler arasındaki korkunç farkı hatırlamaktan ve millet hesâbına acı acı düşünmekten kendilerini alamazlar. Lozan'ın sakatlıkları milletimiz bunca kayba uğradıktan sonra mı anlaşılmalıydı?

Gerçi Seha Meray adındaki nevzuhur bir yazarcık, Bâb-ı Âli pravdası denilmekle mâruf olmuş bulunan Cumhuriyet Gazetesi'nde yine bir Lozannâme döktürmüş. Fakat aynı günde neşredilen bu iki yazıyı okuyan hiç bir insaf ehlinin, bu palavralara kapılmak ihtimâli olmadığı âşikârdır.

Uysal'ı Rus rakibi değil salonu dolduran Ermeniler yıktı

Montreal Olimpiyatları dolayısıyla bir İstanbul gazetesinde yer alan yukarıdaki haber son derecede düşündürücüdür. Ermenilerin bize karşı sönmeyen kinlerini aksettiren bu haber, siyasi emellerin kendilerine nerelere kadar hayat sâhası aradığını göstermesi bakımından son derecede câlib-i dikkattir. Biz şu Ermenilere durup dururken mi dokunmuşuz? Ezelî düşmanımız Moskof'la harbederken bizi arkadan hançerlemeye kalkışanlar zâlim olmuyorlar da, onlara zulümlerinin bir cüz'ünü iâde eden bizler mi zâlim oluyoruz? Ah şu bizim çoktanberi kış uykusuna yatmış olan hâriciyecilerimiz!... Şöyle bir uyanıp da, gerçekleri bütün çıplaklığı ile Dünya'ya ne zaman duyuracaklar?

MALEZYA — SUÛDİ ARABİSTAN TAAHHÜDÜ

Suudî Arabistan Malezya'nın kalkınma programına daha fazla yardım edeceğini vaadetti. Malezya Başbakanı Hüseyin Oun, Arabistan ziyâretinden dönüşünde Arap liderlerinin üçüncü Malezya Kalkınma Plânının tamamlanmasında mümkün olan mali ve diğer yardımları yapmaya söz verdiklerini söyledi.

ZIRDELİ

Ankara'nın CHP'li Belediye Reisi Dolakay: «Bir daha seçime girersem zır deliyim» buyurmuş. Bir zamanlar mason ve hattâ ermeni asıllı olduğu iddiâ edilmiş bulunan CHP.'li Belediye Reisinin bu sözü sâdece bir daha seçilmesine imkân olmadığını bilmesinden dolayı söylenmiş olamaz. Nâzım Hikmet'in maşatlığına vatan toprağı götürmekten Ankara sokaklarında çukur açıp, çukur kapatmağa kadar akıllı bir adamın yapmasına imkân olmayan bir sürü mârifetin fâili olan Dolakay, sakın bu sıralarda bir ruh sağlığı hekimine gözükmüş olmasın. Bu tip insanların sır tutmaları imkânsızdır da... Ama diyeceksiniz ki bu işin sır olacak neresi var... Yoo sakın ha!.. Biz kendiliğimizden hiçbir şey söylemiyoruz. Baksanıza zırdeliliği şartlı da olsa kendisine ilk söyleyen yine kendisi değil mi?!.

Rejimin 163 e Göre Suçu

(Baştrafı 13. Sayfada)

müslümanlara atıp onları inim inim inletenler, artık en büyük suçluların kendileri olduklarını hiçbir zaman saklıyamayacaklardır. Yeter ki, müslümanlar (televizyonlu Ramazan eğlenceleri ve mevlîdler) kabilinden ninnilerle uyutulup uyuşturulduklarını idrâk edip fikrî işleklik kazanabilsinler!

Radyo ve televizyon dinimizi (şerîatımızı) bozmak peşindedir. Ahkâm âyetlerini okutabilmekden yarım asırdır İblis gibi korkanların bu hâli bile, Kur'ân-ı Mu'ciz'ül Beyâna ambargo ve sansür koymakdır. Temel felsefesi materyalizm ve ateizm (ilhâd) olan hiçbir rejim, temeli vahy olan bir nizamı öğretmeye kalkamaz. Ateizm, vahyi tebliğ edemez. Etmeye kıyâm ederse, mutlaka bozacak, kurcalayacak ve tahrîf edecekdir. Dîni, rejimlerinin sâhasına bir adım atdırmamak için kıyâmeti koparanlar, dînin (şerîatın) sâhasına da bir adım atmamak gibi bir nâmus borcundadırlar... Aksi halde, dînin (şerîatın) bütün sâhalarını avuçlarında bulunduran ve «layıkım!» diyen bir rejim, tarihde misli ve benzeri görülmemiş derecede milletin gözünü boyuyor, dîne hayat hakkı tanımıyor, vicdanları ayak altında tutuyor; kendi kânun ve anakânunlarını bizzat kendisi maskara ediyor ve dîni de oyuncak gibi istismâr edip kurcalıyor demekdir.

● Artık bizler şurasını da çok iyi bilmeliyizdir ki, herşeyde dinimizin (şerîatımızın) temel ruh ve esaslarına göre kâide sâhibi olmağa mecbûruz. Yoksa vasatın Avrupa kültürüyle ahenkleşmiş âdetlerine, şefokratik ve demokratik bid'at ve merâsim cümbüşlerine göre dînî kâide, kânun ve düsturlara sâhib olmaya kalkışmak, mukaddes ve muazzez dînimizin (şerîatımızın) kendi ellerimizde saptırılışı demek olacakdır. Bunun ise, tarih boyunca İslmiyet'in her şerîatının temeline tahrif ve tahrip kalıbı yerleştiren yahûdîye benzemekden yani yahûdileşmekden farkı nedir?

En büyük ve en umûmî vazifelerimizin başında, mukaddes dînimizin muhâfazası geldiğini unutamayız. Bu itibarladır ki, sahâbîlerden sonra şeriatımızın en büyük kahramanlarından biri ve (ikinci binin müceddidi) olan Ahmed Fârukî Hazretleri, imân hakikatlarından bir mes'elenin inkişâfını binlerce ezvâka (zevklere) ve kerâmâta (kerâmetlere) tercih ederim buyurmaktadırlar. Şer'î kymet ölçülerini muhâfaza ve bu ölçülere göre yaşamak, müslümanım diyen ferdin en büyük ve en baş vazifesidir. Böyle olunca da apaçık yazarız ki, televizyonlu bin mevlid ve Ramazan cümbüşü peşinde ses ve söz zevki ile seğirtmek, îmân, Kur'an ve Şerîat hakikatlarının büyük bir tehlike içinde olduğu zamanımızda bir tek (dîn esâsının) bir dakikalık müdâfaa veya ihyâsına denk olamaz.

Bizleri yanlış anlayıp, daha evvelki senelerde olduğu gibi (mevlid düşmanlığı) ile ithâm edecekler de bulunabilir. Lakin biz, istikâmetden ve hakkı söylemekden ayrılamıyacağımızı beyandan sonra hemen şunu da kaydetmeliyizdir ki, merhum Süleyman Çelebi'mizin mısrâlarındaki ma'nâ esassa, bunun önünde boynumuz elbetdeki kıldan incedir. Lâkin bu ma'nâyı, dinleyenlerin pek çoğuna bugün nakledemediği de apacık ortada olan o muhteşem mısralar; mü'minlerin İslâm telâkkisini soysuzlaştırmak isteyen fasit niyetli düzenler elinde, dilinde, radyo ve televizyonlarında emniyet sibobu olarak mıncıklanır ve netice olarak de karşımıza, müslümanlığı mevlid merâsimcilikleri ve Ramazan şenlikleri içinde abluka alıp müslümanları da bu kabîl şeylerle tatmin edip (!) uyutma ve uyuşturma çıkarsa, o zaman elbetde iş değişecekdir...

Vazifemiz hakkın ve adâletin müdâfaasıdır, netice Allâh'a âiddir ve bizi bağlamaz...

MÂHUD 163. MADDE VE İNTAK-I HAK

Baştarafı 16. Sahifede

riyeti yıkalım diye devletin üzerine yürüdükleri hiç görülmemiştir.

İPEKÇİ — Kubilay olayı...

DEMİREL — Münferit bir hadisedir, şartları ayrıdır. Ve 163. maddenin suç saydığı fiillerden dolayı da, birkaç tane Eskişehir Mahkemesi'nin bir iki İzmir Mahkemesi'nin dışında suçlu kimse, ortaya çıkarılamamıştır, çıkmamıştır. Yani sanık diye... Sonra bir kısmı beraet etmiştir. Ama bakıyorsunuz, okulları karıştıranlar orta yerdedir. Fabrikaları karıştıranlar orta yerdedir. Zeytinburnu'nda, Malatya'da, Gaziantep'te hadiselerin göbeğinde kim var belli. Kızıldere'de kim var belli. E bunlar orta yerde dururken, şeriat esasına göre devlet kuracaklardır diye, dua eden adamları veya dini sohbet yapan adamları alıp götürüp mahkemelerde, birtakım eziyetlere tâbi tutmanın, din ve vicdan hürriyetiyle bağdaşabilmesi bugün imkânsız hale gelmiştir. Manifesto okumanın, Karl Marks'ın Manifestosuna okumanın, hemen hemen her yerde açıktan yapıldığı bi Türkiye'de, Risale-i Nur okudun diye adamları hapishanede süründürmenin bir manası yok. Bana göre, din ve vicdan hürriyeti Türkiye'de çok yanlış anlaşılmıştır. Biz bunun mücadelesini verdik geliyoruz. Din ve vicdan hürriyeti büyük baskılar altında tutulmuştur. Bu espri hâlâ devam ediyor. Burada tetik çekenler varsa, bunları dengeleyelim diye, öbür taraftan bir avuç adam almak suretiyle birtakım fukaraya eziyet edildiği gerçektir. Onun için Adalet Partisi olarak biz, 163. maddenin içine giren fiillerde, Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne gidilmesini zarurî görmüyoruz. Şart da görmüyoruz. Hattâ lüzumsuz görüyoruz. Adalet Partisi devlet bütünlüğünü bozacak fiillerin, bugün tamamen komünizan anarşist ve terörist hadiseler olduğu kanaatindedir. Bu mahkemeler rejim mahkemesi olduğuna göre, rejimi tehdit eden kimselerin mahkeme edilmesi gerekir. Ve rejimi de tehdit edenler, bugün 163'deki fiillerden dolayı suçlu sayılan veya sanık sayılan kişiler değil, daha çok 141, 142. maddelerdeki fiillerden dolayı ve diğer Cumhuriyete yönelmiş, devlete yönelmiş fiillerden dolayı suçlu sayılması gereken kimselerdir.»

Ankara Ankara ...

Tutanaklar ve Tutarsızlıklar

CUMHURİYET 21 TEMMUZ 1976

Son günlerde kamu[illegible] sorunlardan biri Devlet Güven[illegible] Mahkemeleri..

Hora [illegible], Özaydınlı davası, Türk — Yunan [illegible]ileri, Türk [illegible] ilişkileri ile DGM'ler arasında köprüler [illegible] var. Kimi kişiler de öfke içinde. Millî Selâmetçilerin yayınladığı dergilere, gazetelere bakarak ateş püskürüyor.

Cumhurbaşkanı Korutürk'ün bu yazıları görüp görmediğini soruyorlar. «Komünist inkılabın anatomisi» diye bir yazı dizisi hazırlayan Kadir Mısırlıoğlu'nun TRT'de Danışman olduğunu hatırlatıyorlar.

Öte yandan başta AP'liler, Milliyetçi Cephe[illegible] sözcü[illegible] DGM'nin kuruluşuyla ilgi[illegible] diğini açıklıyor, [illegible] olduğunu iddia ediyorl[illegible] şişikliği sırasında DG[illegible] madan.

Meclis tutanak er[illegible] bilmem, ama bu dergi [illegible] tikacılarımızın portreler[illegible] Elimde bir tutanak der[illegible] maddesiyle ilgili görüşm[illegible] meleriyle ilgili oylamada [illegible] bölünmüşler. Karpuzun [illegible]

DÜZELTME

Dün bu sayıada yayınlanan ve Müşerref Hekimoğlu tarafından hazırlanan ANKARA ANKA'da «Kemalist inkılabın anatomisi» dizgi hatası nedeniyle «Komünist inkılabın anatomisi» olarak çıkmıştır.

Düzeltir, özür dileriz.

Cumhuriyet Gazetesi Başyazarımız Kadir Mısıroğlu'na sataşmayı âdetâ itiyat hâline getirmiş bulunuyor. Ancak ne yazık ki, her defasında O'nun adını bile doğru yazacak kadar bir dirâyet ve nâmuskârlık gösteremediği dikkatten kaçmamaktadır. «Mısıroğlu» nu kasden «Mısırlıoğlu» olarak yazıp bunu güyâ bir mürettip hatası imiş gibi gösterme gayretlerinin arkasında yatan maksad, Başyazarımızı, aramızda yaşayan Arap menşeli bir kimse ve bu sebeple müslümanlık dâvâ eden bir insan gibi göstermekten ibârettir. Gerçekten, bu gazete ondan aynı sebeple ötedenberi hep bu şekilde bahsetmektedir. Fakat yukarıdaki klişede gördüğünüz gibi bu defa daha da ileri giderek «Kemalist İnkılâbın Anatomisi» ni «Komünist İnkılâbın Anatomisi» şeklinde yazmış sonra da düzeltme yoluna gitmişlerdir.

İşte biz asıl bunu bir mürettip hatası sanmıştık. Fakat uyanık bir gazeteci arkadaşımız bunu da kasden yapmış olabileceklerini, zira bu gazetenin ötedenberi M. Kemal Paşa'yı komünist göstermek gayretleri içinde olduğunu söylemesi üzerine mes'eleyi başka bir cihetten incelemek lüzumunu hissettik. Hakikaten bu Bâb-ı Âli pravdasının, böyle bir yazının başlığının «Kemalist İnkılâbın Anatomisi» yerine «Komünist İnkılâbın Anatomisi» olmasını arzu edeceği ve gönlünde yatan hissin sebebiyle böyle bir yanlışlığa sürüklenebileceği, sonra da ibârenin bir nakil olduğunu, tahrif edilemiyeceğini düşünerek ric'at mevkiinde kaldığını anlamakta gecikmedik. Zira aynı yazıda Başyazarımızın TRT'de «danışman» yani müşâvir olduğu iddiâsı yer almaktadır. Eğer bu mutlak sûrette hilâf-ı hakikat olan beyan da sehven vukû' bulmuş ise Cumhuriyet Gazetesi'nin hangi yazısına ne kadar inanılabileceğini varın tasavvur edin. Öyle ya şu üç - beş satırlık haberde arka arkaya üç yanlış yapılırsa bütün bunları zuhûl ve tesâdüflere hamletmenin imkânsızlığı kendiliğinden ortaya çıkar.

Yazının, —ana istikameti itibâriyle— bazı makamları aleyhimize tahrik için kasıt ve sûiniyet yüklü kelimelerine dikkat edildiği takdirde bunların tesâdüf ve zuhule hamledilemiyeceği bedaheten anlaşılır.

Sahtekâr Rus!

Montreal'de, eskrim karşılaşmalarında elektronik alet kullanarak hile yapıp kendisine sayı yazdıran Boris Onişenko'nun foyası son anda ortaya çıktı!

Olay, İngiliz sporcu Jim Fox'un "Boris'in kılıcı vücuduma değmediği halde hep ona sayı yazılıyor" diye şikayet etmesi üzerine anlaşıldı. Hakem heyeti Rus sporcuyu soyunca kılıcından elbisesinin içine saç kılı gibi ince bir tel uzandığını gördü. Elbisenin içindeki elektronik cihaz uzaktan kumanda ederek duvardaki puan tablosuna sayı yazdırıyordu.

Montreal'de olay büyük skandal yarattı. Rus sporcular "Boris bizi rezil etti" diyerek arkadaşlarını lanetlediler. Sovyetler Birliği Spor Konseyi Resmî Ajansı TASS aracılığıyla bir bildiri yayınlayarak "Bu sporcu artık Rusya'da spor yapamaz.. Çünkü spor ruhuna da, Rus sporcularının onuruna da değer vermemiştir." dedi.

Dünya'da hiçbir terkip yukarıdaki «Sahtekâr Rus» ibâresi kadar tetâbuk edemez. «Sahtekâr» kelimesi «Rus» un âdetâ lâzım-ı gayr-ı mürâfıkı yâni ayrılmaz bir parçası gibidir. Ancak Günaydın Gazetesi'nden aldığımız bu terkip oradaki gibi sâdece bir Rus sporcusunun resminin altına değil eski dünya'nın yarısından fazlasını yutmuş bulunan Moskof'un Devletine âid haritanın üzerine yazılsa daha fazla mahallinde kullanılmış olurdu.

Parça bütünden haberdir. Bu sahtekâr Sovyet sporcusu da Slav ırkının hey'et-i umûmiyesini ifâde eden bir misâl olmuştur. Gerçekten sahtekârlık Moskof'un tabiî sermâyesidir. Gâyeleri için her vâsıtayı mubah addeden ve sahtekârlığı açıkgözlük sayan Ruslar'ın bu silâhı muvaffakiyetle kullanabilmeleri milletlerin «Komünizm tehlikesi» karşısında gerçek bir teyakkuza kavuşacakları [illegible] kadar süreceğe benzemektedir.

ZEKÂT

İKTİSÂDÎ MESELELERİN HALLİ

Yazan: Dr. Yusuf KARADÂVÎ — Tercüme: Dr. Mustafa BİLGE

3. *İFLÂSLAR VE BORÇLAR*

İktisâdî hayatta insanın başına hiç hesab etmediği ve dolayısıyla hazırlıksız yakalandığı bir takım felâketler gelebilir. Diğer taraftan İslâmiyet, insanların rahat içinde yaşamalarını ve Rablerine huzurlu bir şekilde, herhangi bir korkudan uzak olarak ibâdet etmelerini ister.

Kureyş Sûresi'nde Kureyş Kabilesi'ne hitâben inen âyet-i kerime'de Allah-u Teâlâ onlara şu iki nimeti vererek (kifâyet ve emniyet) onlardan da kendisine ibâdet etmelerini istiyordu.

«... Şu beytin (Kâbenin) rabbine ibâdet etsinler onlar. O rab ki, onları açlıktan kurtarıp doyuran, kendilerine korkudan eminlik verendir.»

Kendilerine bu iki nimet verilmeyen kimseler, Allah-u Teâlânın Nahl Sûresi'nde bildirdiği üzere zor durumda kalmışlardır.

«Allah o memleketi size bir ibret misâli olarak irâd etti ki, o korkudan emin emin ve sakindi. Rızkı da kendisine her bir yandan bol bol geliyordu. Fakat o, Allah'ın nimetlerine nankörlük etti de Allah da ona halkının işlemekte ısrar ettikleri kötülükler yüzünden açlık ve korku elbisesini giydirip olanca acıları tadtırdı.»

Yukarıda geçen bahislerde zekâtın cemiyet içindeki işsizlik mes'elesini nasıl hallettiğini, işsiz olana nasıl iş imkânları ortaya koyduğunu görmüştük. Ayrıca cemiyet içindeki fakirlik mes'elesini de gerçek ihtiyaç sahibine gerektiği kadar zekât verilmesini emrederek hallettiğini gördük. Hatırlıyacağımız gibi bir görüşe göre, bir kimseye, senelik ihtiyaçlarını kapatacak miktarda zekât verilebileceğini diğer görüşe göre ise ömür boyu ihtiyacı hesab edilerek verileceğini bildirmiştik. Hatta bir kısım kimselerin, maaşları olduğu halde, geçim zorluğu çekiyorlarsa bunlara da zekât fonundan ihtiyaçlarının giderilmesinin münasib olduğunu açıklamıştık.

Şimdi bahsimiz zengin olup da ömrü boyunca müreffeh bir hayat süren hattâ zekât vererek fakir fukaraya yardım eden, ancak bir takım ticârî sebepler dolayısıyla borç altında kalarak muhtac hâlde bulunan kimsenin durumunu incelemek olacaktır. Biz burada bu ticârî çöküntünün sebeplerini inceliyecek değiliz. Tüccarın veya sanâyicinin fabrikasında yangınlar çıkabilir, gemisi batar, ümid bağladığı tarlasından ekin alamayabilir. Bu durumlarda iktisâdî bir âfete dûçar olmuş olan iş adamına, bugün sigortalar yardım elini uzatmaktadırlar.

(Devamı var)

İNKILÂB MEZÂLİMİ

TÜRK MİLLETİ'NDEN GELECEĞİN TARİHÇİSİNE RAPORLAR

TAHRİB EDİLEN ESERLERDEN:

HATUNİYE MELEK HATUN MEDRESESİ TÜRBESİ VE MESCİDİ

— VI —

İ. Hakkı Konyalı

KARAMANOĞLU İBRAHİM BEY'İN VE OĞULLARININ SANDUKALARI KIRILDI VE İBRAHİM BEY'İN MEZAR TAŞI YURT DIŞINA KAÇIRILDI

Karamanoğlu Beyliği İbrahim Bey'in Beyliği ile sona ermiştir. İbrahim Bey Osmanlı askeri kuvvetleri beyliğin pâyitahtı Konya'yı sararken bir sedye ile Konya'nın batısındaki Takkeli Dağa Firikyalıların Kevele dedikleri kaleye sığınırken 868 H. 1463 M. yılında ölmüştü. Oğulları İshak, Pir Ahmed ve Kasım Beyler teker teker ve bazan toplu bir halde beyliklerde bulunmuşlarsa da istiklâllerine tam mânâsıyle sâhib olamamışlardır.

Çelebi Sultan Mehmed'in kızı ile evli olan İbrahim Bey, Beyliğinin pâyitahtları Konya ve Karaman'dan başka şehir ve kasabalarını Selçuklu devrinin sanatlarından faydalanarak sayılamayacak kadar çok mimari eserlerle süslemiştir.

İbrahim Bey'in, câmi, imâret, türbe ve zâviyeden teşekkül eden müessesesi Karaman istasyonuna açılan yeni yolun sonunda gözleri ve gönülleri büyüleyen bir içtimaî yardım, irfan ve hayır müessesesi idi. 836 H. 1432 M. yılında yaptırmıştı. Vakfiyesini taşa kazdırmış âbidesinin odalarından ikisinin kapılarının üstüne koydurmuştur.

Minaresi, devri minâre mimârisinin şâheser bir örneğidir. Müslüman Türk'ün sanatkâr eli minârenin gövdesinde renkli taşlarla, çinilerle, şebekelerle yüksek bir kudret göstermiştir.

Konya'da Selçukluların bir «Akça Gizlenmez» mescidi vardır. Muntazam kesme taşlarla yapılan bu mescidin taşları arasında ince bir madeni akça bile sokmak mümkün olmadığı için böyle adlandırılmıştı. İbrahim Bey'in mâmuresi de böyle idi. Taşları biribirlerine sanki yekpâre imiş gibi kenetlenmişti.

Yirminci asrın bilhassa son yarısında yurdumuzun üstünden bir felâket siklonu hâlinde geçen yıkma ve yok etme gayreti deliksiz bir inci halindeki bu mâmureyi yıkmış soymuş ve yerlere serilecek bir hâle getirmiştir. Ben bu manzumeyi 14 Ekim 1943 perşembe günü bir defa daha ziyâret ettim. Durum tüyler ürpertici ve kan ağlatıcı idi.

Medreseleri, türbeleri zâviyeleri, imâretleri, tarihi sıbyan mekteplerini kapayan ve gelişi güzel şu ve bu idâreye paylaştıran bomba kanun yürürlüğe girdikten sonra yurttaki bu pırlanta manzume de yüzüstü brakılmıştır. Son cemaat yerinin bütün kubbeleri yıkılmıştır. İkinci katın mahfellerinin kubbeleri de çatlamış yer yer çökmüştür. Deliklerden gökyüzü görülüyordu. Burası ayyaşların ve esrarkeşlerin cünbüş yaptıkları bir yer hâline getirilmişti. Buraya çıkmak tehlikeliydi. Ben çıktım. Yıkılan taşların arasında dolu rakı şişeleri buldum. Sayısız içki şişeleri de şuraya buraya atılmıştı. Burada yüzüstü kapanmış bir taş vardı. Bunu kaldırdım, bu külliyeyi yaptıran Karamanoğlu İbrahim Bey'in kitâbeli mezar taşı idi. Çamurlarını sıyırıp okudum. Üstünde dört satır hâlinde Karamanoğlu devri yazısıyla şu arapça kitâbe yazılı idi.

«Ah-ül Mevt
İntekale min dâr-il fenâ ilâ dâr'il bekâ
El Merhum el-mağfur es-Said eş-Şehid
İbrahim ibn-i Muhammed ibn-i Karaman senete semâne ve sittin ve semâne mie.»

Bu kitâbenin türkçesi şöyledir:

«Ah ölüm!... Merhum, mağfur, saîd, şehid Karamanoğlu Mehmed oğlu İbrahim 868 yılında fenâ evinden bekâ evine göçtü.»

Karamanoğlu İbrahim Bey'in türbesi imâretin sağındadır. Bu taş da alçıdan yapılan muhteşem sandukasının başında idi. Bir san'at şaheseri olan sanduka kırılmış taşı da rakı saklamak için imâretin tâ üst katına götürülmüştü.

Ben manzumeyi gezerken yanıma Karaman'ın tarihî eserlerini merak ettiğini söyleyen bir muallim gelmişti. Ona bu taşın çok kıymetli olduğunu söylemiştim ve iyi muhafaza edilmesini de rica etmiştim. Tarih bakımından altınla tartılacak kadar kıymetli olan bu taş büyük bir bavula sığabilirdi.

Biz böyle dememişiz de bu taş buradan alınsın, satılsın, yurt dışına kaçırılsın yok edilsin demişiz.

Sonraki igdişimde taş yok oldu. Daha evvel fotoğrafını çektirmiştim. Şimdi bu taş Avrupa veya Amerika'nın bir müzesini veya husui bir koleksiyonunu süslemektedir.

İmâretin pencere ve kapı kanatları Türk tahta işçiliğinin nâdir bergüzarlarındandır. Bunları Karamanlı İlyas oğlu Hacı Ömer yapmıştır. Bunlar sokağa atılmış bir halde iken Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'ne nakledilmişlerdir. Bu kapaklar şimdi müzenin baş eserleri arasında teşhir ediliyor.

İmarethânenin kapısının sağ kanadının üstlerinde arapça birer nadının üstlerinde arapça birer mısra vardır. Türkçeleri şöyledir:

«Kapımız her gelene açık, malımız her yiyene mübahtır.»

Arapçaları da şöyledir:

«Bâbünâ meftuhun limen dahale
Malûnâ mübâhun limen ekele.»

İmâretin kitâbeli çini mihrabı da yüzüstü bırakılmıştı. Mescidin duvarlarındaki bütün çiniler sökülüp satılmış, sıra mihraba gelmişti. Sonra İstanbul'a getirilmiş Çinili Köşk'te teşhir ediliyordu. Köşk çok rutubetli olduğu için bu kıymetli eserin çinilerinin sırları dökülüyordu. Ben kapıların ve mihrabın yerlerini götürülmesini tavsiye etmiştim. Kös dinleyen alâkalı idâreye davul zurna gibi vız gelmişti.

İbrahim Bey'in türbesi imâretin sağında ve bitişiğindedir. Ben ellibeş yıl önce türbeyi ziyâret etmiştim. Türbede baharın bütün çiçeklerini ve hendesenin en zor şekillerini kabartma hâlinde üzerlerinde toplayan renkli üç alçı sanduka vardı.

Birisi Karamanoğlu İbrahim Bey'in, ikincisi 870 H. 1465 M. yılında ölen oğlu Alâeddin Bey'in, üçüncüsü de 888 H. 1475 M. yılında ölen Kasım Bey'in sandukları idi. Ben otuzaltı yıl önce tekrar ziyâret ettiğimde bu muhteşem sandukaların parçalandığını, kitâbeli taşlarının da yok edildiğini gördüm. Yirminci asrın son yarısında bu korkunç vahşet karşısında sanki beynimden vurulmuşa döndüm.

Ben burasını göz yaşlarımla incelerken imarethânenin duvarında kurşun kalemle yazılmış şu yazıyı okumuştum:

«Cihanın en müessif mâtemengîz bir zamanında
Ziyâret eyledim kalbim teessürle mâlidir.
Utan tarihe hörmetten nasibin yokmuş ey belde
Bu ecdâd hep senindir, hem eâzımdır, eâlidir.»
2 Teşrinievvel 1326
Köprülü Ömer Nâci

Köprül şâir Ömer Nâci benden evvel bu mamurenin yüz kızartıcı durumuna ağlamış, tarihe hörmet etmekten hiç nasibi olmayan Karaman beldesine karşı pek acı tenkidlerini yapmıştı.

(Devamı var).

EVLİYÂ MENKIBELERİ

Veysel Karâni

— 2 —

Hz. ÖMER ve Hz. Ali (R.A.) İLE ÜVEYS (K.S.)

Peygamberimiz (s.a.v.) irtihal buyurmadan önce Hz. Ömer ve Hz. Ali (R. anhüma) ye şöyle vasiyette bulunduğu rivâyet edilir:

«Benim ümmetimden, Yemen ilinde Veysel Karâni vardır, deve güder, vücûdu tüylüdür, sağ elinin ayasında ak nûrdan ben vardır. Derede dağda dâimâ ibâdetle meşgûldür. Onu görün, bizden selâm söyleyin, şu hırkamı giysin ve ümmetimin âsîlerine duâ etsin!»

Peygamberimizin irtihâlinden bir müddet sonra bu vasiyet üzerine Kûfe Şehri'ne gittiler.

Hz. Ömer halkı toplıyarak bir hutbe irad etti ve:

«— Yemen vilâyetinin Karen Köyü'nden aranızda kimse var mı?» dedi.

«— Evet bir ihtiyar vardır.» diyerek Hz. Ömer'in huzuruna getirdiler. Hz. Ömer ihtiyar'a hitâben:

«— Karen Köyü'nde» «Üveys» isimli birisi var mıdır?» dedi. İhtiyar:

«— Evet vardır, O, fakir, yoksul ve kimsenin yanına sokulmayan birisidir. Dağda deve güder, halka karışmaz, gam nedir bilmez, insanlar ağlayınca o güler, insanlar gülünce o ağlar. Böyle bir adamı neden soruyorsun?» dedi. Hz. Ömer:

«— Görmek istiyoruz, yerini tarif et.» dedi ve adamın tarifi üzerine gidip bir vadide kendilerini deve güderken buldular. Develer bir tarafta otluyor kendisi de ibâdetle meşgûl oluyordu Hz. Ömer Üveys'e yaklaştı ve hürmetle selâm verdi. Üveys selâmı aldı. Hz. Ömer:

«— Adınız nedir.» diye sordu. Üveys:

«— Abdullah (Allah'ın kulu) dedi. Hz. Ömer:

«— Hepimiz Allah'ın kuluyuz. Husûsî adın nedir?» dedi.

«— Üveys'dir.»

«— Sağ elinizi açar mısınız?» Hz. Ömer Üveys'in sağ elinin ayasında ak nûrdan beni gördü, hakikaten Üveys olduğunu anladı ve:

«— Peygamberler ulusu Muhammed (s.a.v.) sana selâm söylememizi emretti ve ümmetime duâ etsin şefaat kılsın dedi.» Bunun üzerine Üveys (K.S.)

«— Sen duâ etmeğe daha lâyıksın.» Ömer (r.a.)

«— Ben duâ ederim amma; Hazreti Peygamber size, ümmeti için duâ etmenizi vasiyyet etti.» Üveys:

«— Yâ Ömer!.. Ben zaîf, günahkâr bir kulum. Dikkat et bu vasiyyet başka birisine olmasın?» Ömer (r.a.):

«— Hz. Peygamber, bize seni târif etti ve nişan verdi. Verdiği nişanı sende gördük. Sana mübârek hırkaları ı da gönderdi buyur giy ve ümmeti için duâ et.» dedi.

Komünistler neden İhtilâl isterler?

Dr. Med. Hayreddin BULUT

Herhangi bir fikrin tatbikat sâhasına intikâl ettirilebilmesi için bazı ön şartlar ve hazırlık çalışmalarının gerçekleştirilmiş olması lâzımdır. Bunlar gerçekleştirilmeden girişilecek teşebbüslerin neticesi hüsrandır.

Komünistler, her yerde ayrı bir plân ve taktik ile çalışırlar. Fakat bunların hepsinde de değişmeyen tek husus, «iktidar» a giden yolda «ihtilâl» i zarûri addetmeleridir. İhtilâlin gerçekleşebilmesi ise, müesseselerin yıpranması ve içtimâi karışıklıkların çıkmasına bağlıdır. «Kurt dumanlı havayı sever.» derler. Komünistler için dumanlı hava ise mutlaka anarşik bir vasattır. Böyle bir duruma düşen ülkede, buhranların ardı arkası kesilmez.

Huzursuzlukları istismar ederek çıkarılacak ihtilâlin neticesinde ise, buhranlar son hadde ulaşır. Zira her ihtilâl, gayri memnun yeni gruplar doğurur. İhtilâl önce öz evlâdlarını yer. Zira kansız ihtilâl, hemen hemen pek yoktur.

Komünistlerin «ihtilâl» i gerçekleştirmek için giriştikleri hazırlık faaliyetlerinin ana gâyesi, halkı tedirgin ederek canından bıktırmak ve «kim gelirse gelsin, ne olursa olsun... yeter ki, bu huzursuzluk bir şekle bağlansın!» dedirtmektir. Bir kere bu noktaya gelen halk, sâlim muhâkeme kaabiliyetini kaybetmiş demektir. Bu sebeple ortaya çıkacak ihtilâl hareketine kolayca boyun eğecektir. Bu keyfiyet halkın komünizme karşı mukavemetinin kırılması demektir.

Başta Rusya olmak üzere, Dünyanın hemen her yerinde komünizmin iktidar oluşu hep aynı taktikle gerçekleşmiştir. Onlar için bu en kazançlı bir yoldur.

Türkiye'deki komünist faaliyetlerinin değerlendirilmesinde komünistlerin bu beynelmilel tatbikat sâhası bulan taktık ve programları gözden uzak tutulmamalıdır. Mâsumâne bir takım isteklerin arkasına saklananların nihâî hedeflerinin hakkıyle bilinememesi hâlinde, hastalığa yanlış teşhisler konulmasından ve alâkasız tedâvi usûlleri tatbik edilmekten kurtulmak mümkün olmaz.

7 Günde Bir

Turan Kurtulmuş

ADÂLET

Cemiyetin huzur ve sükûnu adâletle kaimdir. Bu yüzdendir ki; «Adâlet mülkün yani idârenin temelidir.» buyurulmuştur.

İslâm'da makam ve mevkiler için bizzarûre kademeleşme mevcud ise de hiç kimseye adâlet önünde istisnaî muâmele yapılması kabûl olunmamıştır. Esâsen İslâm cemiyet nizamı, imtiyaz ve sınıf tanımayan mutlk bir müsavâtı gerektirir. Bu musavâtın asıl tecelli sâhası ise adli hayattır. Avrupa'nın düklük düşeslik ve lordluk gibi imtiyazlıları müslüman cemaati için tam bir meçhûldür.

İslâm'da «hak» mefhumu o kadar yücedir ki; ona Allah'ın isimlerinden biri izâfe edilmiştir. Hak sahibi âciz ve zayıf da olsa, kudretli ve haksız gâsıba karşı dâimâ amme iktidârını yanında bulmak bahtiyarlığına nâildir. Hadis-i şeriflerde hak, adâlet ve adâletle hükmetme o ölçüde tahsin edilmiştir ki; «Cenâb-ı Hakk'ın bir kimse hakkında hayır murad etmesi halinde onu fakih yani hukukçu kılacağı» buyrulmuştur.

Denilebilir ki; İslâm Medeniyeti, yüce bir adâlet tatbikatının eseridir. Zira, her türlü terakki ancak onunla kaimdir. Bu sebeple Devletimizin azamet ve ihtişâmı zâil olurken, asıl tereddî, adâlet hayatında tecellî etmiştir. Bu bakımdan, maddi ve manevi sukutumuzun temel âmillerinden biri de hiç şüphesiz târihen meşhur adâletimizin zaafa uğramasıdır.

Beşerî kanunların kabûl ettikleri «hak» mefhumu zaman ve zemine göre sür'atle değişmektedir. Bir zamanlar hak kabûl edilen herhangi bir hususun, aradan kısa bir müddet geçince bâtıl sayıldığı çok görülmüştür. Keza kanunların suç saydıkları haller de —muayyen istisnalar dışında— zamanla değişmektedir. Birgün, suç sayılarak tecziye edilen bir fiil, ar dan bir müddet geçtikten sonra suç sayılmayıp ceza kanunlarından çıkarılmaktadır. Ancak bu keyfiyetin tahakkukuna kadar tecziye edilmiş olan insanların mâruz kaldıkları elem ve ızdıraplar pek tabii telâfî olunamamaktadır. Bu, kanun koyucunun kabûl ve fiili ile isbat ettiği ciddî bir haksızlık değil midir?

Gazetelerden okuduğumuza nazaran mâhud 163. madde tâdil olunacak ve hafifletilecekmiş. Peki ama bugüne kadar bu maddenin sert müeyyidelerine mâruz kalan binlerce mâsumun uğradığı eziyet ve haksızlıklar ne olacaktır?

Bununla beraber «zararın neresinden dönülse kârdır» kaidesince bu maddenin akıl, mantık ve maslahata mugâyir bir sûrette yürütülen tatbikatından vazgeçilme temâyülünün belirmesini de takdirle karşılıyor ve neticeyi sabırsızlıkla bekliyoruz. Temenni ederiz ki; bugüne kadar binlerce mâsum dindarın bir çok altın gününü mapushâne dehlizlerinde geçirmesine sebep teşkil eden bu hukûkî sakatlık da zamanımızın enerjik Adâlet Bakanı İsmail Müftüoğlu'na nâsib olsun.

GÖZ Oldur ki hakkı göre.

Salâhaddin Eş

Nemçe Kralının Defteri...

Bir serhat türküsü böyle başlar:

«Vaktine hazır ol Nemçe kralı,
Senin de defterin dürülür birgün...»

Bir rüşvet iddiasının ortaya çıkardığı nice pürüzlerden sadece bir tanesidir, şu orgeneral Özaydınlı hâdisesi. Emin Alpkayanın beklenmedik bir anda istifasıyla boşalan Hava Kuvvetleri Kumandanlığına askerî hiyerarşi ve teamüller icabı belki de orgeneral Özaydınlı'nın getirilmesi gerekirdi. Ancak Orgeneral Özaydınlı, mâlumdur ki bir devrin sivrilttiği isimlerden birisi olarak, şimdiki hükûmetin elbette kendisini Kuvvet Kumandanlığına getirmekte tereddüde düşeceği bir şahsiyettir.

Üstelik son yılların perde arkası siyâset entrikalarında Hava Kuvvetlerinin kısa devrede kesin netice almaya yarayan caydırıcı gücünü kullanmak cür'etini irtikâb eden kumandanların çıktığı ve Meclislerin ve hattâ Erkân-ı Harbiye'nin üzerinden jetler uçurtarak neticeler devşirdikleri unutulmuş değildir.

Bu hâdiselerden hiç ders alınmamışcasına, 12 Mart'ın mâhud kahramanlarından (!) Özaydınlı'nın geçmişte hiç bir şey olmamış gibi, Kuvvet Kumandanlığına getirilmesi herkesin yaptığının yanına kâr kalmasından öte, bir de taltife vesile olduğu görüntüsünü meydana getirecekti. İşte bunun için halihazır hükûmet Özaydınlı'yı kumandanlığa getirmedi ve onun şahsına karşı bir tavır takınıldığı intibaını vermemek için de bir hayli zorlamalı bir yola başvurup, «mevcut iki havacı orgeneral (Özaydınlı ve Ethem Ayan) Hava Kuvvetleri kadrosunda değil, Genel Kurmay'a bağlı Yüksek Askeri Şura kadrosunda olmalarına binâen ve Hava Kuvvetlerinde de şu anda en yüksek rütbeli asker, korgeneral Cemal Engin olduğundan..» diyerek Korgeneral Engin'i Hava Kuvvetleri Kumandanlığına getirdi. Yani, Özaydınlı'yı amme efkârı önünde muhatab kabul etmek istemiyen Hükûmet bu arada Orgeneral Ayan'ı da gözden çıkarmak zorunda kaldı.

Ne var ki; Özaydınlı 12 Mart sonrası dönemde Eskişehir'deki icraat ve tasarruflarıyla marksistlerin gönlünü kazanmış bir kemalist olarak dayandığı güçlerin tesirini göstermek istercesine, Hava Kuvvetleri Kumandanlığına kendisinin tayin edilmesini temin etmek için marksistleri de yedeğine alarak yola çıktı ve Türkiye'de alışılmamış bir şekilde askeri meselelerin günlük siyaset batakliğına sürüklenmesine vesile olmaktan hiç bir kaygu duymaksızın yürüdü...

Ve Yüksek Askerî İdare Mahkemesi Hava Kuvvetleri Kumandanlığına bir Korgeneralin tâyin edilmesi muâmelesini ibtâl etti. Tabiatiyle de Özaydınlı'nın avukatları ve muhalefet ile cümle marksistler el birliğiyle Hava Kuvvetleri Kumandanlığına Özaydınlı'nın getirilmesi yaygarasını kopardılar.

Mevcud kanunlara göre bir Kuvvet kumandanının tayini şu usulü takib etmektedir: Erkân-ı Harbiye-i Umûmiye Reisinin inhası (göstermesi), Millî Savunma Bakanlığının hükûmete teklifi, Hükûmetin tasvibi ve Cumhurreisinin tasdiki... Cumhurreisinin tasdiki mes'uliyet doğurmayan şekli bir muamele olduğundan, bir kuvvet kumandanının tâyini demek oluyor ki, Hükûmet'in tasvibinden geçmeye mecburdur ve meselenin nirengî nokktası da işte burasıdır. Ama bir hükûmet istemediği, tasvib etmediği, icraat ve tasarruflarından emin olmadığı, itimad etmediği, faturasını ödeyemiyeceği bir kimseyi bir makama getirirse o hükûmet gerçekte «hükûmet edememektedir» demektir ve gizli güçlerin. perd arkası kuvvetlerin kuklası durumuna düşmüş demektir.

Bir umum müdürü, bir valiyi, bir kumandanı tayin edemiyen bir hükûmete nasıl hükûmet denilir sualini bir tarafa bırakalım; böyle bir hükûmeti devletin idaresinden nasıl mes'ul tutabiliriz?

12 Mart Muhtırasına imza dahi koymamış nice kumandanların haysiyet ve şereflerine marksistler ve bugünkü muhalefet tarafından en alçakça tecâvüzler vaki olurken, 12 Mart'a imza atmış bir Muhsin Batur'un muhalefetce sineye basılması bir yana; henüz üniformalarından sıyrılmadığı için şahsiyetini günlük siyaset meydanına koyamamış bir Özaydınlı'nın hem de Hava kuvvetleri Kumandanlığı gibi bir makama getirilmesi akıl sahipleri için normal karşılanacak bir hal değildir. Kaldı ki, rütbe veya kıdemi düşük bir Orgeneralin kumandan olması Türkiye'de yeni de değildir. Nitekim Muhsin Batur da yeni Orgeneral olur olmaz, kendisinden çok daha kıdemli olan Reşat Mater varken Demirel Hükûmeti tarafından 1968'lerde Hava Kuvvetleri Kumandanlığına getirilmişti.

Ama mesele, burada sadece Özaydınlı'yı kumandan yapma meselesi değil... Marksistler bugünkü köhne hukuk düzenini kendi mantığı içinde sivil plânda çıkmazlara sürükledikten sonra, askerî plânda da açmazlara düşürüp meydana gelen hukukî boşluklardan özledikleri rejime veya hiç değilse anarşiye başı bozukluğa bir yol, bir mecra bulma gayretleri içindedirler. Ne yazık ki, onların bu hareketleri karşısında mevcud hukuk düzeni, kendisini normal yollardan müdafaa edebilmek gücünden gerçekten de mahrum bulunmaktadır. Çünkü bugünkü hukuk düzeni, lâfzen «hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir.» demekteyse de, devletin emniyeti için en büyük tehlike kaynağı olarak halâ vatandaşların kalblerindeki inanc dünyasını görmektedir. Ve, bu noktada Özaydınlı ile aynı paralele düşmektedir. Arada şu kadar fark var ki; bugünkü rejim, lâik - kapitalist - kemalist bir rejim olmasına karşılık; Özaydınlı'ya arka çıkanlar (bizâtihî laik) komünist ve sahte kemalistlerdir.

Kıbrıs Harekâtının PERDE ARKASI

— 6 -

Yesevîzâde

1 — CİHANŞUMUL YAHUDİ SEVKULCEYŞİ

I — TÜRKİYE YUNANİSTAN VE KIBRIS

A — TÜRKİYE:

Türkiye, târihî siyâsi ve coğrafî sebeblerle İslâm Âleminin tabiî lideridir. Bu bakımdan, bu memlekette cereyân edecek herhangi bir hâdise, diğer dindaş memleketlerce de şiddetle tesir etmiye mütemâyildir. Bunun içindir ki; bütün târih boyunca Beynelmilel Yahûdilik, Türkiye'de Yahûdî nizâmının hükümfermâ olması için çok kesif bir faaliyet göstermişdir.

Evvelâ, asırlık sinsi mücâdelelerden sonra, Türkün her şeyi olan İslâmın cemiyette söz sâhibi olmasına mâni olmuş ve bu arada da Türkiye'yi tedrîçen kapitalizmin cenderesine sokmuşdur. Hâlen Türkiye'nin iktisâdî hayâtı, hemen külliyen yerli - yabancı Yahûdi Sermâyesinin hâkimiyeti altındadır. Ağırlık, tabii ki, Yahûdî - Amerikan Sermâyesindedir.

Dinmek bilmez mücâdelelerle, Türkiye, artık Sosyalizm merhalesine yaklaştırılmışdır. Ne var ki; bunun için de yine gâyet kurnaz tâbiyeler lâzımdır. Nasıl olsa Yahûdi Totalitarizmine götürecek her çeşit vâsıta mübah telâkki edildiğine göre, en makyavelist usûller bile kullanılabilir. Yahûdinin, hâdiselerin kendi istediği istikamette gelişmesini beklemiye tahammülü yoktur. (Cemiyetlerin, İptidâî Komünizm = Kölelik = Feodalizm = Kapitalizm = Komünizm vetiresini tâkib etmiye mecbûr olduğu efsânesini, ancak kitleleri buna inandırabildiği takdîrde tahakkuk ettirebileceğini gayet iyi bilmektedir.) Zâten bu muhâldir.

O hâlde, hâdiseler ihdas edip gâyenin gerçekleşmesi hızlandırılır. Bu ise, şu ânda, Türkiye'de Demokratik Solun kuvvetlendirilmesi için lâzım gelen her şeyin yapılmasından ibârettir.

Bu arada, Türkiye'nin İslâmistan'dan koparılarak Müşterek Pazar (M.P.)'a sokulması ve böylece Yahûdî Avrupa Birleşik Devletleri (Y. Av. B.D.)'nin bir eyâleti hâline getirilmesi, Beynelmilel Yahûdilik (B:. Y:.)'in Türkiye'deki sevkulceyşinin çok mühim bir cephesini meydana getiriyor.

B — YUNANİSTAN:

Evvelâ Yahûdî emperyalizminin tahrik ve desiseleri neticesinde Türkiye İmparatorluğundan ilerlerken, bir ân sosyalo - komünist merhaleye geçebileceği ümidiyle şiddetli mücâdelelere sahne olmuş, korkunç bir dâhilî harbden sonra Yahûdî arzûlarının hilâfına olarak istenilen merhaleye gelememişdir. Üstelik, hâdiseler, uzun müddet, bu geçişe mâni olacak şekilde neticelenmişdir.

Yunanistan'da kavmiyetçi («nationaliste») cereyânlar dâhilî harbden evvel de kudretliydi. Yunanistan, METAKSAS gibi Faşizme mütemâyil bir rejim de görmüşdü. Ancak, 2. Cihân Harbinden evvel memlekette bugünkünden daha mühim bir mevcûdu olan Yahûdî cemaatinin, dünyânın diğer mahâllerindeki Yahûdi dindaşlarının (ve bilhassa S.S.C.B.'deki cemaatin)'da yardımıyla Yunanistan'ı Komünizme götürmiye çalışmış olması ve Yunan kavmi için büyük felâket olmuş bir dâhilî harbin fâili bulunması, komünist isyan bastırıldıktan sonra, memlekette kavmiyetçi cereyânların kuvvetlenip Yahûdî aleyhtârlığının şiddetlenmesiyle neticelenmişdir.

O zamanlar, Yunan Komünist Fırkasının başında 1903 doğumlu Edirne Yahûdilerinden Nikolaos ZAHARİYADİS vardı. 1935'de Pire'deki mason cemiyetine intisab etmiş, bilâhare üstâd-ı âzam olmuşdu.

Dâhili harb sırasında, Komünist Dağ Hükûmetinin Reis-i Cumhûruydu. Ancak, 1949 Gramos-Viçi hezîmetiyle evvelâ Tiran'a kaçmış, oradan Moskova'ya gitmişdir. O arada 75.000 Komünist de, çeşitli komünist memleketlere ilticâ etmişdir.

1955'lerde ise, yerine, annesi bir Bulgar Yahûdisi olan 1891 doğumlu Apostolos GROZOS gelmişdir. Daha evvel Yunanistan Tütün işçileri Sendikası Umûmî Başkanlığı yapmışdı. Bir ara Kavala'daki mason locasına intisabla ustâd-ı âzamlığa yükselmişdir. Dâhilî harbin de faillerinden olmuşdur.

(Devamı var).

YAHUDİ

Öz bir cümleyle, Yahûdînin temel hedefi, dünyâ hâkimiyetidir. Yahûdînin sevkulceyş («La stratégie)'i ise, bu hedefe ulaşabilmek için mukaddes kitaplarında ve çeşitli önderlerinin ağzında ifâdesini bulur.

Yahûdînin dünyâ hâkimiyetini özlemesi, ırkî fikriyâtının îcâbıdır.

Zira, Yahûdî, kendini üstün insan olarak görür ve dünyâ nîmetlerinden istifâdeye sâdece kendinin hakkı olduğuna inanır. Hâlbuki, Arz üzerinde 25 milyonluk bir kitle teşkîl eden bir kavmin üç milyar insana efendi olması, havsalanın kolay kolay kabûl edebileceği bir husûs değildir. Ne var ki; keyfiyet, kemmiyete her zaman fâiktir. İşte Yahûdî, kemmî noksanını dehşetengîz bir makyavel sevkulceyşiyle gidermişdir. Gayet dolambaçlı yollardan, «iki adım ileri bir adım geri» tâbiyeleriyle her ân bir bir kisve değiştirerek, fakat hiçbir zamân maksadını unutmadan nihâî hedefe doğru yürür.

Bu sevkulceyş, iki asırdır, şaşmıyan bir tatbîkatla yürütülmüştür.

Bunun sonunda, Yahûdînin efendi, Gayr-i Yahûdînin köle olduğu bir «Dünyâ Devleti» gelir.

Yahûdîlik, iktidâr ağacına tırmanırken rastladığı tehlikenin büyüklüğü karşısında, îcâbında, tâviz verir gibi yapar, yolundan sapar görünür. Fakat döner, dolaşır yine yolun bir üst kademesine ulaşır. Bu spirâl bir tırmanışdır. Asıl olan, bütün sapmalara rağmen, mütemadiyen hedefe yaklaşabilmektir.

Şu ânda, dünyânın ana hatlarıyle kapitalist - komünist iki bloka ayrılmış olması, tamâmen Yahûdî plânlarına göre olmuşdur. Maksad, henüz devreye tam mânâsıyle sokulamamış Üçüncü Bloku da oyuna getirmektir.

Kapitalist blok, bir taraftan günbegün Komünizme kayarken, diğer taraftan da bir katalizör rolüyle Yahûdîliğe zemîni hazırlamaktadır. Öyle ki; Komünizmden kaçan Kapitalizmin kucağına düşmekte ve öylece devreye sokulmaktadır; Kapitalizmden kaçan da Komünizme yem olmaktadır.

Bu vazîfeleri ise, asıl olarak, bugün ABD ve SSCB yerine getiriyor. Bunlardan Amerika'nın rölü, an'anevî cemiyetlere (meselâ İslâm cemiyeti), bilâhare zemîni Komünizme hazırlıyacak Kapitalizmi sokmak şeklindedir.

YESEVİZÂDE

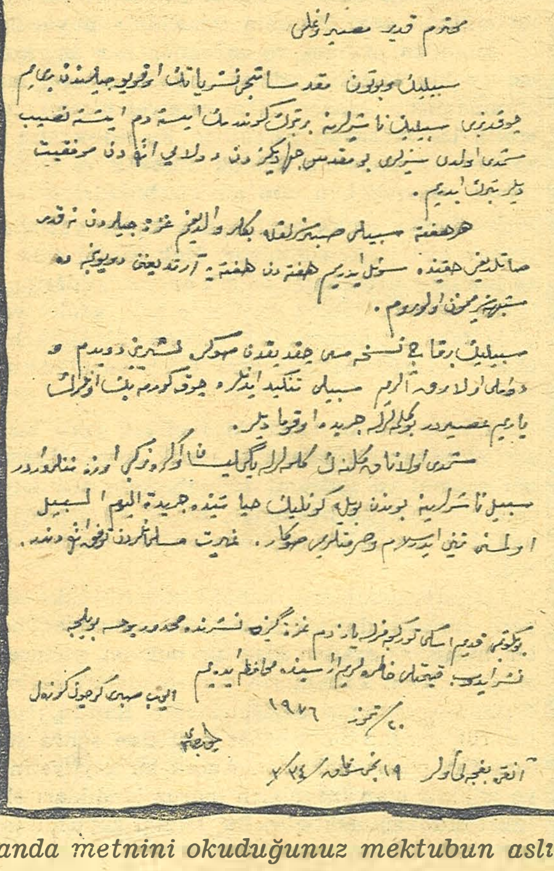
Okuyucu Kürsüsü

Muhterem Kadir Mısıroğlu,

SEBİL'in bütün mukaddesatçı neşriyatın okuyucularından biriyim. Çoktanberi Sebil'in nâşirlerine bir tebrik göndermek istedim. İşte nasib şimdi oldu. Sizleri bu mukaddes cihadınızdan dolayı Allah'dan muvaffakiyet diler, tebrik ederim.

Her hafta Sebil'i sabırsızlıkla bekler ve aldığım gazetecilerden ne kadar satıldığı hakkında sual ederim. Haftadan haftaya arttığını duyunca da şüphesiz memnun olurum.

Sebil'in birkaç nüshası çıktıktan sonra neşrini duydum ve devamlı olarak alırım. Sebil'i tenkid edenlere çok görmüyorum. Onlar yarım asırdır bu kelimelerle ceride okumadılar.

Yanda metnini okuduğunuz mektubun aslı.

Şimdi olanak gelenek gibi kelimelerle yeni lisan öğrenir gibi özenenler vardır. Sebil nâşirlerine bundan böyle günlük hayatında ceridet-ü elyevm es-Sebil olmasını temennî eder selâm ve hürmetlerimi sunarım. Gayret müslümanlardan tevfik Allah'tandır.

Bu mektubu kadim eski türkçemizle yazdım. Gazetenizde neşrinde mahzur yoksa böylece neşredip kıymetli hâtıralarım arasında muhafaza edeyim.

20 Temmuz 1976

EYÜP SABRİ KÜÇÜKGÜZEL

Ankara, Bahçelievler 19. Sokak 34/3

ortadoğu'dan

SAİD ŞAMİL

Yahudi Davası ve Filistin

— 26 —

7 — İktisâdî kalkınmalarda bulunmak sûretiyle yeni kurulacak hükümetlerin sırtına ağır borçlar yükletilmesinden kat'iyyetle tevakki edilmelidir. Yine vasî devletin kendi çıkarlarına sürüklenmek sûretiyle bu ülkelerin iktisaden boğulmalarına ihtimamla mümânaatda bulunulmalıdır. Ayrıca yabancıların kurulmuş veya kurulacak iktisadî veya kültürel müesseselerin mâlik bulundukları imtiyaz ve hukukun muhafazasına bilhassa dikkat edilmelidir. Bu gibi mevzuatda tebdil veya ta'dil gerekirse himâye altına konan ülkenin menâfii zarardide olmaması için Cemiyet-i Akvam kanalıyla yapılması daha uygun olur.

Hulâsa, vasî olan devlet nüfuzunu kullanmak sûretiyle memleketi veya o memleketle alâkadar ülkelerin menâfiini haleldar etmemesi icâbeder. Zira, Mahmi ülkenin siyâseten istiklâli kadar iktisâdiyâtını da istiklâle kavuşturmak vasi devletin vazifesidir.

B — Hey'et, himâyeye konacak ülkede yaşayan halkın mutlak bir çoğunluğu tarafından tekabbül ettiği dilekçelere tercüman olarak işâret edeceği ikinci husus Suriye'de birliğin muhâfazasını tavsiyesi olacaktır. Çünkü:

1. Ülkenin mesâhası mahdud olduğu kadar, orada barınan insanların da sayısı çok azdır. Ayrıca ülkenin coğrafî ve iktîsâdi birliği kadar orada yaşayan halkın dil ve menşe' bakımından umûmiyetle bir olması itibariyle ayrı ayrı devletlerin kurulmasına bu ülkenin tahammülü yoktur. Bundan dolayı parçalama sevdasından uzaklaşıldığı takdirde bu memleketin dili, kültürü, an'ane ve âdetleri itibariyle Arapdır.

2. Bu teklif daha evvel kabûl edilen tekliflere tetâbuk ettiği gibi Cemiyet-i Akvam prensiplerine de dayanır. Aynı zamanda ülkede yaşayan büyük halk çoğunluğunun arzusuna muvâfıktır.

3. Suriye'nin cağrafî hududu ayrı ayrı olarak çizilmemelidir. Hey'etin kanaatına göre Suriye Millî Meclisi tarafından Kilikya'nın Suriye'ye zammı talebi ne tarihî ne ticârî ve ne de dil gibi müşterek bir bağlantıya dayanır. Arap dilini konuşanlarla Türk dili konuşanlar arasındaki hat-ı fâsıl Kilikya'yı Suriye'den fazla Küçük Asya'ya bağlamaktadır. Üstelik Suriye diğer Küçük Asya kısımları gibi kendini denize ulaştıracak başka bir sahile muhtaç değildir.

4. Suriye'nin birliği itiraf edilirken Lübnan gibi bir nevi istiklâle sahip mıntıkaların hüsnüniyete dayanan isteklerinin unutulmaması arzusundayız. Çünkü Lübnan ve benzeri mıntıkalara idârî bakımdan bağımsızlık verilirse Suriye'nin birliği daha metin ve âhenkli olur. Şamlılar tarafından yapılan teklifin kendisi de adem-i merkeziyet esâsına dayandığı gibi, Türk hakimiyeti devrinde de Lübnan kendine has olan

Yahûdi milyarderlerinden ROKFELLER

idâre sistemi neticesi, müreffeh bir yaşayışa sahipti. Bundan dolayı Suriye idâresindeki talihi, Türkler devrinde nâil olduğu hattan dûn olmamalıdır. Buna inanmak lâzım ki; Lübnan Suriye ile birlik olduğu takdirde Arap âlemiyle iktisâdi ve siyâsi alâkası kendisi için ayrı kalmaktan çok daha verimli olacaktır.

TÜRKÇESİ

Ahmed SELÂMÎ

Rejimin 163e Göre Suçu ve Televizyon Mevlidleri İle Ramazan Cünbüşleri..

Müslümanlar, materyalist felsefe elindeki borazanlarla iftâr ve sahur oyunları ile vahyin getirdiklerini öğrenip tatmin olmak mevkiindeki ferâset mahrumları ve donuk idrâkliler olamazlar. Teretenin mevlidleri ve Ramazan cümbüşleri bugünki hâliyle (haç) lı kültürünün istilâ silahlarından biri olan televizyonda, oltanın ucundaki yemdir. Bu yeme koşuşan zavallı müslümanlar, hangi çarpık rejim hesâbına yakalanıp kavranacaklarının muhâsebesini yapmak seviyesine yükselmedikçe, daha uzun seneler, sudan çıkmış balığa benzer yaşamakdan kurtulamıyacaklardır.

Radyo ve televizyonda feci manzaralar fıkırdatılmaktadır. Meselâ dinle devleti ayırdığını ve dinin kendi işleyişinde söz sâhibi olmasını istemeyi 2 seneden 7 seneye kadar ağır hapis hükmüne bağlıyan şu ateist düzen, Allâh'ın âyetlerini çocuk oyuncağı gibi mıncıklayıp bektâşi gibi de te'vîl etmektedir. Âyet-i kerîmeler dünyânın gözleri önünde öylesine keyfe mayeşâ' saptırılıyor ve asli ma'nâlarından ve delâletlerinden uzak tefsîr ediliyor ki, artık buna, mukaddes ve muazzez dînimize ve onun son şeriatına tecâvüz denir.

Bir düzen düşününüz ki, hem, dînin o düzenin işleyişinde söz sâhibi olmasını istemeyi 2 seneden 7 seneye kadar ağır hapis hükmüne bağlasın; hem de bizzat o düzen, Allâh'ın âyetlerini kendi vergi sistemine, bilmem ne idüğü belirsiz «kurumlara», menşei kilise olan mütercem kânunlara, iâne, iâşe ve bağlılık toplamak üzere te'vîl etsin!.

Ve bu iş, dünyânın gözü önünde resmen ve alenen icrâ edilsin!

Bir düzenin, Allâhın âyetlerini delil getirerek «bana verginizi vermezseniz şöyle günah işlemiş olursunuz» demesi, «ben, işleyişimde işte Allâh'ın âyetlerini âlet ederek işlemeyi istiyorum (!)» demek değilse ya nedir?.

Öyle ise o düzenin (rejimi) bizzat kendisi, İtalya'dan mütercem cezâ kânununun 163 ncü maddesinin suç saydığı bir fiilin mürtekîbidir. Bu madde mûcibince de bu düzenin 1 seneden 5 seneye kadar ağır hapis cezâsı ile tecziyesi lâzım gelir!

Toprağı bol olası C.H.P.'li müteveffâ Ş. Günaltay'ın i'câdı olan mâlıut 163'ün 4 ncü bendi «laikliğe aykırı olarak devletin ictimâî veya iktisâdî veya siyâsî veya hukûkî temel nizamlarını kısmen de olsa dînî inanç ve esaslara uydurmak amacıyla (Türkçesi gâyesiyle) siyâsî menfaat veya şahsî nüfûz te'mîn ve te'sis eylemek maksadıyla dîni veya dînî hissiyâtı veya dince mukaddes sayılan şeyleri âlet ederek her ne suretle olursa olsun propaganda yapan veya telkinde bulunan kimse 1 yıldan 5 yıla kadar ağır hapis cezâsı ile cezâlandırılır.» demektedir.

163'ün 5 nci bendine göre ise «yukarıdaki fıkrada yazılı fiil yayın vâsıtaları ile işlendiği takdirde, verilecek cezâ üçde birden yarıya kadar artırılır» imiş...

● Şimdi sorarız: Radyo ve televizyon vâsıtasıyla «falan âyetler mûcibince verginizi devlete verin, vermezseniz günâha = girmiş olursunuz» diyen bir düzen, 163'ün 4'üncü bendi gereğince «laikliğe aykırı olarak devletin iktisâdi temel nizamlarını kısmen de olsa dînî inanç ve esaslara uydurmak amacıyla (Türkçesi gâyesiyle) menfaat te'mîn eylemek maksadıyla dince mukaddes sayılan şeyleri (ki bunlar Allâh'ın âyetleridir) âlet ederek propaganda veya telkinde bulunmuş» olmuyor mudur?

Ve bu suçunu «yayın vasıtaları» nın en irileri sayabileceğimiz radyo ve televizyon ile işlememekte midir?

Tokad'ın ıssız bilmem ne köyünde kendi hâlindeki zavallı bir müslüman falan risâleyi okudu diye işinden gücünden, âilesinden ve çoluk çocuğundan ayrılıp demir parmaklıkların gerisine gönderiliveriyor da, sayın düzen bu işin sunturlusunu hem de dünyânın gözü önünde ve hem de resmen ve alenen işleyince neye suç işlemiş olmuyor?

Balzac'ın dediği gibi «kânunlar büyük sineklerin delip geçdiği, küçük sineklerin takılıp kaldığı örümcek ağı» olduğu için mi?.

● Muhterem savcılar muharrirlerin cümleleri arasında kelime kelime gezindikleri kadar, bu düzenin borazanlarından dökülen sözleri ne zaman tenezzühe değer bulacaklardır?

Yoksa henüz Türkiye'de, muhâkeme etmek üzere içine (düzeni) sokacak genişlikde bir mahkeme salonuna sâhib olunamadığı için mi bu böyledir?

Yoksa bu böyledir de, bu muhâkeme ancak mahkeme-i kübrâ salonları içinde görülebilir diye mi düşünülüyor?

Bugünki rejim yukarıda zikretdiğimiz vechile Allah'ın âyetlerini apaçık istismâr etmekde; iktisâdî nizamlarını, saptırarak te'vîl etdiği âyetlere dayayıp o âyetleri âlet ederek propaganda ve telkinde bulunmaktadır. Bu ise dünyânın en büyük cürmü kabûl edilip hak ve hukûka da en büyük tecâvüz addedilse yeridir. Herkesi kör âlemi sersem sanan mütegallibelerin, en büyük dîn istismârı ile kendi kitablarındaki «lâikliğe aykırılık» cürmünü irtikâb etdikleri halde, bu suçlarını yarım asırdır müslümanlara yamamaya çalışmaları artık sökmiyecekdir. Suçlarını saf ve zavallı

Devamı 8. Sayfada

Sebil

DİL ve EDEBİYAT

ÖLDÜREN SINIR

— 3 —

Robert NORMAN

Tercüme Hasan ISPIR

Helikopterimiz, sınır tesbitine kadar bir köy olarak geçen Zicherie ve Bückwitz (Böckwitz) köycüklerinin üzerinde bir müddet dolaştı. Vaktinde köy meydanı olarak kullanılan alanın ortasından 3 m. yüksekliğinde bir beton duvar bütün köyü ikiye bölüp geçmiş. Bu duvarı geceleri Neon lâmbaları, kaçanları kolayca görüp kaçmayı önleyebilmek için devamlı olarak aydınlatır. Doğu tarafında beton duvarın arkasında alanın orta yerinde mantar şeklinde bir kule onbir metre yüksekliğiyle göğe tırmanmış. Kulenin üst kısmında eski şato ve kalelerde olduğu gibi ateş mazgalları mevcud. Bu mazgallardan üç devriye mensubu makinalı tüfekleriyle kendileri görülmeden etrafı kolayca tarayabilirler. Birbirinin görüş mesâfesinde inşa edilen böyle gözetleme ve ateşleme kulelerinin de meydana getireceği zincirin, çok acele bütün sınır boyu bitirilmesine gayret edilmektedir. Bunlar telefon ve telsizle birbirlerine bağlıdırlar. Her kule, tepesindeki elektrik feneriyle, kör edici ışığıyla 400 metre yarı çaplı daireyi rahatça izleyebilirler.

Yukarıdaki tedbirlere rağmen modern sınır yapıcılarının tedbir kataloğu bitmiş sayılmaz. Her bir kilometrede tamamı toprakta gizli 3 kişilik gözetleme beton sığınakları mevcuddur. Modern sınırın ilk başlangıcında yerlerde gerili sinyal telleri vardır ki, bunlara dokunulduğunda renkli olan haber verme roketlerini ateşlerler. Ayrıca bütün sınıra hakim 500'e yakın terbiyeli Kurt Köpekleri mevcuddur. Köpekler bütün sınır boyu gerili olan kalın bir çelik halata bolca bağlıdırlar ve ileri geri gezerler. Bütün bu sınır koruma tertibatları tamamlandığında, bir farenin dahi kaçamıyacağı meydandadır. Modern ölüm sınırının gerçekleştirilmesinin çok büyük maddî finansmanı gerektirdiği mâlûmdur. Düşünün, hatasız bir atış hedef sahası sağlanması için sınır boyu bütün engebeler düzlenmiş, 10 000'e yakın Doğu Alman vatandaşı sınıra yakın ikâmetlerinden uzaklaştırılmış başka yerlere sevk edilmiş, köyleri düzlenmiş, ormanlar yakılmış. Modern sınırın her bir km. si, Doğu Alman Hükümeti'ne 400.000 Mark'a mâl olmuştur.

Projenin tamamı en az 5 Milyar Mark olarak hesaplanıyor. Sâdece 7000 hektar verimli arazi, ürün alınabileceği halde, cinayet âletleri ile bezenmiştir. Bu şekilde kaybolmuş olan mahsulle bir milyona yakın kişinin ekmek ihtiyacı karşılanabilirdi. Komünist komşu olan Polonya ve Çekoslovakya sınırlarının tamamı 1500 nöbetçi ile korunduğu halde, Doğu Almanya-Batı Almanya sınırı 33.000 Doğu Alman Komando eğitimli muhafızlarla korunmaktadır. Bu muhafızlar, ayrıca birbirlerini kontrol eder, göz hapsinde tutarlar. Su dökmek isteyen nöbetçi bu ihtiyacını telefonla karakola bildirir, kendisine ayrı bir nöbetçi refakât eder, ve yerlerinden iki ayrı muhafız gönderildikten sonra ayrılabilir.

Hele Batı sınırından selâm alan bir muhafız, artık «düşmanla temas etmiştir» raporuyla üç hafta hücre cezası yer ve terfisi düşer. Bu muhafızlardan kim arkadaşını kaçma teşebbüsünden önlerse ikramiye alır. Askerin biri kaçarken zaten yaralanmış zararsız durumda yatan bir arkadaşını öldürdüğü için, bu örnek hareketinden dolayı terfi etmiş, bronz madalyonla taltif edilmiş, 400 Mark pirimle 2 haftalık Moskova ziyâretine gönderilmiştir. Maamafih her türlü birbirlerini kontrol, kaçma teşebbüsünde sıkı önleme ve vur-emrine, bu emirleri iştahla yaptıracak teşviklere rağmen 2400 Devriyeci Batıya kaçabilmiştir.

Modern sınırın önleme vasfının mükemmiliyatı için Doğu Berlin Hükümeti sınır boyu meskûn bölgedeki vatandaşlarını birbirlerine karşı her zaman casusluğa çağırır ve teşvik eder. 33.000 muhafızdan hariç 30.000 sınır gözetleme yardımcısı şunlardandır. Parti mensupları, ordu yedekleri, devletin mağaza ve dükkân memurları, 14 yaşına kadar gençler ve 70'lik dinçler (İhtiyarlar), dır... Bunlar eski üniformaları giydikten sonra sınıra yakın belli alanda devamlı gezerler, şüphelileri ihbar ederler.

On yaşındaki bir sınır yardımcısı Ulrich Nolte'ye böyle bir gezisinde sınırın ne tarafta olduğunu soran birini vazifeye bağlılığıyla soran kimseyi ihbar edip yakalattırıyor ve neşe ile öğrendiği «Sınırı geçmek isteyen kötü kimsedir» sloganını tekrarlıyor. İki ayrı genç üç şüpheliyi yakalattıktan sonra devletten bir çok Spor malzemeleri ile mükâfatlandırılıyorlar. Ayrıca sınıra yakın oturan bir çiftçi de 13 kişilik bir grubu yakalattığı için Devletten madalyonlar ve ikramiyelerle Şerefli Vatandaş sıfatını taşımaya hak kazanıyor. Her çareye ve tedbire rağmen sınırın takviyesi ne kadar kuvvetlendirilirse, hürriyete susamışlar çarelerini buldum zannıyla zayıf bir ümidle bile olsa (canlarını kumar oyununa pey verircesine) sınırı aşmağa ve kaçmağa teşebbüs ediyorlar. Nihayet modern sınırı üst üste giydiği sık elbiselerle 32 yaşındaki bir tamirci geçebiliyor. Otomatik öldürme makinalarından sadece ayaklarından yaralanıyor fakat, tedavisini görerek canı pahasına göze aldığına (hürriyete) kavuşuyor...

KIT'A

Mukallidin olunca rehberi frenk,
Sarardı millî rûhu remzeden her renk...
Hakk'ı bâtıl saydılar, bâtılı da hak,
Neticesi şu oldu; ayak başa denk...

NECAT ÇAVUŞ

Hükmetten Damlalar...

SEVGİ

Mahmud YAZIR

Sevmede zorluk yok, sevileceği bilmede ve şaşırmadan bulmada ise, zannedildiğinden daha çoktur.

Döğüş sevginin ifratından da doğar. Döğüşenlerin seviştiklerini görüp de garipsemeyin!.

Sevgi arttıkca samimiyet artar, külfet de kalkar.

İçine aşk düşen, onun pervânesi olur da âvâreleşir, aşk içine düşen divânesi olur da âzâdeleşir.

Allah sevgisi, o sevgiyi koruma kaygısı ve kaybetme korkusu yaratır.

Allah korkusu olmayan kalbte, Allah sevgisi yaşamaz.

Allah'ı seven sevilmeye lâyık olur.

Allah, sevdiği kuluna, sevdiklerini sevdirir, yerdiklerini yerdirir, sevilip sevilmediğini bundan da anlıyabilirsin.

Kendini Allah için sevmek; âkılin, Allah'ı kendi için sevmek; gâfilin işidir.

İyi birşey elbette sevilir, fakat sevilen bir şeyin gerçekten iyi olup olmadığını zaman gösterir.

Herhangi bir şeyi severken, önünü değil sonunu düşün.

Ayrılık muhabbeti artırır, söndürdüğü de olur. Fakat sönen sevgi temelli ve samimi değildir.

Sevilmekten korkma, lâyık ol yeter. Sevmekte isâbet edememekten kork, kelle bile gider!.

Her sevginin mânâsı ve değeri müteallıkına göredir: çocuk, meyva sever gibi, ilim para ve kuzu sever gibi, zevce apartman sever gibi sevilmez.

Temiz kalb ihtiyarlasa da sevilir.

Bitpazarında alış-veriş edenleri gönülleri ile değil keseleri ile ölç.

İman ayrılığı, sevgiye engel olur.

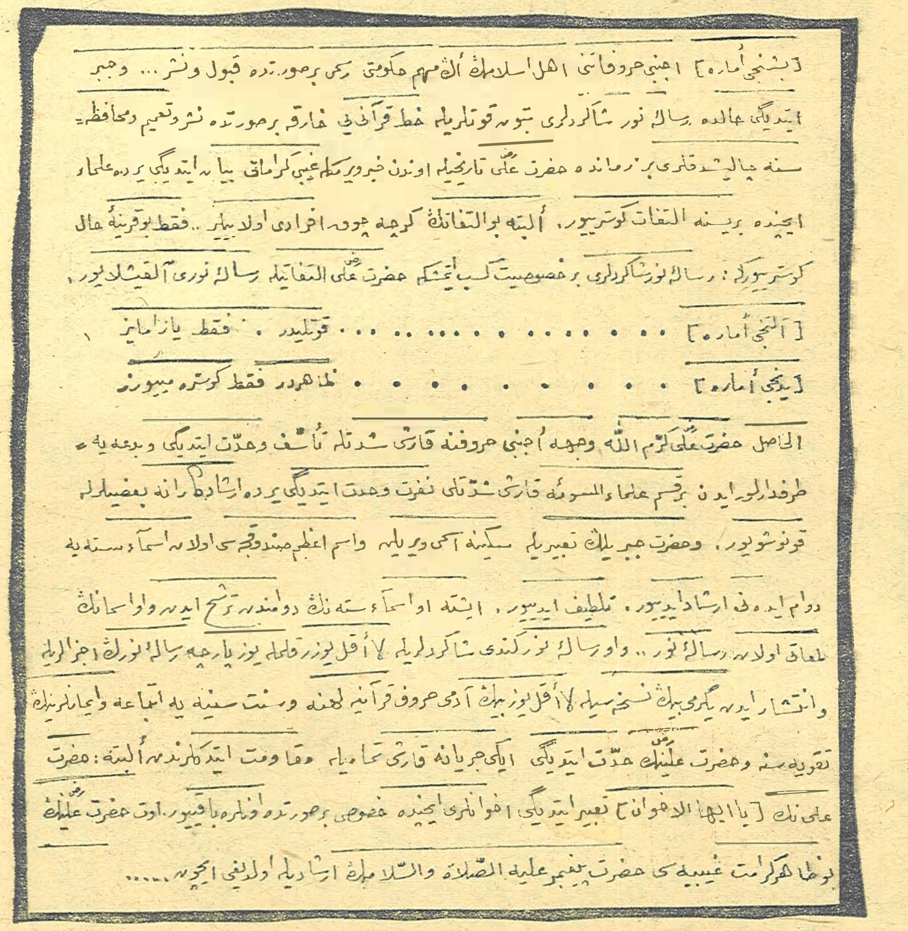

seccade
TIĞ İŞİ
Bu sayfamızda gördüğünüz küçük seccadeyi balkon veya bahçe kapılarınızın önünde kullanabilirsiniz. Bu küçük seccade desenli olarak tığ ile işlenilmiştir. Bu motifleri meydana getirmek için çeşitli renklerde iplikler kullanılmıştır. Siz de odanızın renklerine uygun renkte iplik kullanarak böyle bir seccade işleyebilirsiniz. Seccadenin ebadını da kendi balkon kapınızın veya bahçe kapınızın önüne göre ayaklayabilirsiniz.

Hâle bakın, mümînlerin Cenab-ı Hakka ibâdet için kullandıkları Seccâde meğer daha ne işlere yarıyormuş. Bab-ı âlî'nin bir çok kalemşörünün islâmî mes'elelerdeki anlayış ve alâkası işte bu kadardır. (Samanyolu Dergisi - hususî nüsha, Haziran 1976)

İSLÂM YAZISINA DAİR

RİSÂLE-İ NUR ve İSLÂM HARFLERİ

Risâle-i Nur, İslâm harfleri davâsını çok geniş ve farklı zaviyeden ele almış ve harf değişikliğinin islâm kültürüne iras eylediği zararı bertaraf ederek yeniden bir inşâ ve ihyâ hareketini fiilen başlatmıştır. Risâle-i Nur'un intişar tarihinden günümüze kadar bütün külliyât, talebeleri tarafından Kur'ân hattına tam bir sadakatle yazılmış ve muhafaza edilmiştir. Çünkü Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri bütün talebelerine: «Bu eserlerden faydalanmak için İslâm yazısını öğrenmeğe karar veriniz.» (Nurun ilk Kapısı - Sahife: 191) diye emir buyurmuşlardır. Davâyı çok azîm ve ciddi mutalâa ettikleri için Risale-i Nurların lâtin hurûfu ile matbaalarda tab'ına bile gönlü razı olmamış ve bu hususta izin vermemiştir:

Risale-i Nur külliyâtı içinde «Onsekizinci Lem'a» olarak tanınan risâle, münhasıran İslâm harfleri ile Lâtin harflerinden bahsetmektedir. Bu Lem'a bu güne kadar Lâtin harfleriyle hiçbir yerde neşredilmemiştir. Yazı içerisinde «Beşinci emâre» olarak Lâtin harfleriyle verdiğimiz metnin aslıdır.

«Eğer tab' edilse herkes kolayca elde edeceği için kemâl-i merakla ona çalışılmaz, bilfiil neşrine hizmet vazifesini kaybeder.

Risâle-i Nurun mühim bir vazifesi, âlem-i İslâmın ekseriyyet-i mutlakasının yazısı ve hattı olan hurûf-i islâmiyeyi muhâfaza etmek olduğundan, tab' yoluyla işe girişilse, şimdi ekser halk yeni hurûfu bildiği için en çok risâleleri yeni hurûfla tab' etmek lâzım gelir. Bu ise Risâle-i Nûrun yeni hurûfa bir fetvâsı olup şâkirdleri de o kolay yazıyı tercih etmeğe sebep olur.»

(Emirdağ Lâhikası (ilk baskı) Sahife: 81)

İslâm harflerinin yerine Lâtin harflerinin getirileceğine dair Hz. Ali (R.A.) ın keramâtiyle sarâhaten işaret buyurduklarını gösteren «Onsekizinci Lem'a» bu mevzuda büyük ehemmiyet taşımaktadır. O Hazreti Esed'üllah'ül Gâlib Ali İbn-i Ebî Tâlib Radiyallâhü Anhü ve Kerremallâhü Vechehü ki, Kasîde-i Ercûze-i meşhûresinde aynen ihbârât-ı Gavsiyye'yi teyid ve tasdîk ediyor. Sonra tahdîs-i nîmet sûretinde diyor ki: «Evvel-i dünyadan kıyamete kadar ulûm-ı esrâr-ı mühimme bize şuhûd derecesinde inkişâf etmiş. Kim ne isterse sorsun. Sözümüze şüphe edenler zelîl olur.»

Mezkûr «Onsekizinci Lem'a» da kerâmat-ı Aleviyye ve Gavsiyyeden şöyle bahsedilmektedir:

«Hz. Ali (R.A.) bir kerâmet-i gaybiyyeyi izhar ediyor ve diyor ki, [Ahrifü ucmin suttırat tastiran - Bitte bihel emîru vel fakîran] yani ondördüncü asr-ı Muhammedide, bin üçyüz kırk dokuz ve Rumîce bin üçyüz kırk yedide Arabî hurûfunu terk edip ecnebî ve ucmî hurûfuna İslâm içinde başlanacak. Hem umum fakir ve zengin, âmir ve işçi, çoluk ve çocuk gece dersleri ile o hurûfu cebren öğrenecekler. Çünkü bir nüshada «be'te» dir. «be'te» gece çalışmasıdır. «Bitte» ise kat'ı ve cebri ifade ediyor. «Ahrifü ucmin» fıkrasındaki «ucmin» ise o zamanın ıstılahınca arabın gayrı, Lâtince ve Frengi hurûf demekdir.

Sonra diyor: (Femen erâdellahü en yuinehû ethafehû bihâzihissekînetü) yani, kim inayet-i ilahiyyeye mazhar ise Hazreti Cebrailin ta'biriyle bu sekine-i kudsiyye olan ism-i a'zamı Cenabı Hak ona hediye eder. Onunla o zamanın şer ve fitnelerinden kurtarır.

Bu sözden dört sahife evvel yine Hz. Ali (R.A.) demiş: «Fe küllü men lâbat lehusseâdetü - kane lehü fi'l cidi ke'l gılâdeti» yani, kim saâdete mazhar ise, saîd ise, şakî değ ise o ism-i a'zam onun boynunda mübârek bir gerdanlık hükmünde bir nüsha olur. Sonra diyor: (Sümme ı'lemû maâşır'-al ihvân — İnne ğuvâte âhırizzaman — Hüm ulemâ'ü zevvekû efvâhüküm — Sümmensenû vettebeû ehvâehüm) yani, o bid'alar ve ucmî ve ecnebi hurûfun intişarı zamanı olan o âhir zamanın fenâ adamları bir kısım ulemâ-i sû'dür ki, hırs sebebiyle batınlarını haramla doldurmak için bid'alara yardım ve fetva verenlerdir. Sonra bir kısım ulema-i sû'ü tokatlamak için de birisiyle konuşuyor.

(Devamı var)

TÜRKÇE'YE SÛİKASD

AĞAÇ KASİDESİ

Halil Nihad Boztepe

— 11 —

Elimde bir suparam vardı, yoktu başka bitik!
Bugün de cahiliyim, görmedim *Kudatkubilik!*
Lûgat-i Türk ünü Kâşgarlı Mahmudun bilmem!
Ömür boyunca da hem bilmemekle çekmem elem!

İnek güdüp yürüdüm dağda, taşta, kırda yaya!
Çobanlık ettim inan, sanma gittim Avrupaya!
Açık konuşmayı bir an için görüp câiz,
Benim şu sorguma bilmem izin verir misiniz:
Ne var sizin şu okullarda sanki?... Bir spor!
Bütün çocuklarınız yâni pehlivan çıkıyor!
Düşünme, yazma ve hattâ konuşma oldu yasak!
Bugün tepinmededir bunların yerinde bacak!
Fakat bacak yazı yazmaz, bacak atar tekme!
Ve tekme çifte olur bazı.. Gönderir Ademe!
Vazife mahkemenin şimdi. İşte futbol bu!
Bu tekmenin adı var ha, unutmayın, gol bu!
Bilen yok aslını, âlem spor diyip gidiyor!
Bayım, zıpırdı o vaktiyle, şimdi oldu spor!
Efendiler, bu vatan insan istiyor insan!
Ağaç hayırlıdır elbet o pehlivanlardan!

LÜGAT KÖŞESİ

Sevgili okuyucularımız,

Gazetemizin kullandığı lisandan bilhassa genç kardeşlerimizin ötedenberi şikâyetçi oldukları malûmdur. Usûl itibariyle bizi ecdâdımızdan intikâl eden kültüre bağlayan kelimeleri dâvâ etmekten vazgeçmiyeceğimiz âşikârdır. Ancak genç kardeşlerimizin de mâruz kaldıkları «*Kültür ihtilâli*» itibariyle haklı olduklarını kabûl ediyoruz. Bu yüzden bir mekteb kabûl ettiğimiz SEBİL'de kendileri için her sayı beş - on kelimeyi izah eden bu köşeyi ihdas ettik. Artık SEBİL Mektebi'ne devam ettikçe bir müddet sonra bu eksiğin de telâfisine imkân doğmuş demektir. Daha fazlası için, kullandığımız lisanın, ecdâdın yolunu takip etmek ve dâvâsını gerçekleştirmek isteyenler için zarurî olduğuna inananların şahsî gayretlerine kalmaktadır.

Meşhur-Mâruf-Mâhud: Bu kelimelerin her üçü de avamî Türkçedeki «*ünlü*» ve «*tanınmış*» kelimeleri karşılığındadır. Ancak bunlardan «*meşhur,*» kelimesi «*şöhret*» kelimesinden türemiştir ki, tanınmışlığın, müsbet veya menfî olduğu inceliğini ihtiva etmez. *Mâruf* denilince «*iyi olarak*» tanınmış bulunmayı ifâde ederiz. Mâhud'da ise tamâmen aksinedir. Tanınmışlık menfî yani kötü olarak mevcud demektir.

Halis Türkçede bir birinin aynı zannedilen bu gibi kelimeler arasında yerine göre böyle incelikler mevcûd olduğundan gerçek maksadı daha iyi ifâde imkânı vardır. Bunun pek çok misali vardır ki; ileride izah edilecektir.

Sebil
herşey hak için

MAHUD 163. MADDE VE İNTAK-I HAK

Milliyet Gazetesi Başbakan Süleyman Demirel'in yazar Abdi İpekçi tarafından sorulan suallere verdiği mufassal cevapları neşretmiştir. Bunlar arasında 23 Temmuz 1976 tarihli nüshada Demirel'in mâhut 163 madde hakkındaki düşünceleri yer almıştır.

Siyâsî hayata atıldığı günden beri çeşitli zikzaklar çizmiş bulunan Süleyman Demirel nihâyet tam manâsıyle hidâyete ermiş gözükmektedir. Bizce O'nun «intak-ı hak» mâhiyetindeki bu sözlerinin sebebi malûmdur. Şu MSP'nin hiçbir faydası olmadığını söyleyenler, hiç olmazsa Demirel'i korkutup kıskandırdığı ve bu sebeple müslümanların hissiyâtını okşamaya mecbur bıraktığını kabûl etmek zorunda değil midirler? Şimdi buyurun Demirel'in 163. madde etrafında sorulan suallere verdiği cevapları birlikte okuyalım:

İPEKÇİ — Efendim, siz Güvenlik Mahkemesi'ni gelecekte olacak olaylara el koyacak bir mahkeme olarak düşündüğünüze göre, geçmişte olan olaylara bakıp, hükme bağlamak doğru olur mu?

DEMİREL — Olur. Şöyle olur. Eğer Türkiye'de, geçmişte Cumhuriyete yönelmiş hadiseler içerisinde 25 defa komünist tevkifatı, yapıldıysa, bunun yanında geçmişte şeriat esasına dayanan bir devlet kuracağız diyenler hakkında hiç bir takibat yapılmamışsa, buradan şu çıkar, komünizm esasına göre devlet kurmak isteyenler tehlikelidir, bu bir cereyandır çünkü dünyada.. Halbuki şeriat esasına göre devleti kuracağız diyenlerin bir tehlike olmadığını, güç olmadığını meydana çıkarmıştır.

İPEKÇİ — Bunu gelecek için söyleyebilir misiniz?

DEMİREL — Söyleyebilirim.

İPEKCİ — Nasıl söyleyebilirsiniz?

DEMİREL — Cumhuriyet yerleşmiştir, Cumhuriyet millet tarafından tutulmuş, benimsenmiştir. Cumhuriyet aslında dinsiz bir rejim değildir. Dini inkâr eden bir rejim de değildir ama, maalesef Batılılaşma hareketinin bir miktar yanlış anlaşılması ve Türkiye'de bazı şeylerin çok aşırıya götürülmüş olması, dini baskı altına almıştır zaman zaman. Dinin eğitimini baskı altına almıştır. Tevhidi Tedrisat Kanunu çıktığı zaman, din eğitimiyle ilgili kanun da çıkması lâzımdı. 39 seneye yakın boşluk olmuştur. Ve Türk çocukları dinlerini başka memleketlere kaçak olarak gidip öğrenmek mecburiyetinde kalmışlardır. Camilere arpa doldurulduğu da bir gerçektir. Bunların içinden geliyoruz. Buralardan kurtulup geldiğiniz zaman, din ve vicdan hürriyeti şimdi Türkiye'de herkes tarafından kabullenilmiştir. Bundan 10 sene evvel ben camiye gittim diye kıyamet koptu. Dünyanın lâfını bana söylediler. Ama bugün bu meselelere fazla lâf atan yok. Allaha şükür. Ben bunu bir terakki sayıyorum. Birleşik Amerika'da Eisenhover her pazar ibadet etmeye giderdi. De Gaulle her pazar ibadetini yapardı. De Gaulle Türkiyaye geldiği zaman da burda pazar günü ibadetine gitti. Ama Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, bayram namazına veya cuma, namazına gittiği takdirde bu irtica sayılır. İşte bu kavgayı daha yeni yaptık 10 senelik kavgayı. Bu doğru değildir. Doğrusu memleketin içi şimdi rahatlamış duruma gelmiştir. Onun için ben 163. maddeye giren fiilleri, Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından muhakeme edilmesinde en ufak bir zaruret görmüyorum. Şart değildir, hacet değildir. İlerisi için de bir tehlike görmüyorum. Katiyen görmüyorum. Kesinlikle söylerim. Yani bu memleketin mütedeyyin vatandaşlarını incitmeye devam etmekte mana yoktur. Bu memleketin mütedeyyin dindar insanlarını, devlet için bir tehlikeymiş gibi görmekte mana yoktur.

İPEKÇİ — 163. maddenin kapsam dışına alınması, bu anlamda mı yorumlanır?

DEMİREL — Aslında 163. maddenin tartışmasını açarsanız, bir gün 163. maddenin ıslahı da gerekecektir. Bunu da açıklıkla söyleyebiliriz. Yani dini rencide ettiği ölçüde, yani dindarlığı rencide ettiği ölçüde, bir kanun maddesine Türkiye'de hacet yoktur. Onun da düzeltilebilmesi bile gerekecektir. Ama şu anın konusu olmayabilir. Fakat bu anın konusu Devlet Güvenlik Mahkemeleridir. Ve

163. maddenin Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapsamına girmesine biz Adalet Partisi Grubu olarak taraftar değiliz.

İPEKÇİ — Efendim. Bu konu ile ilgili birşey sormak istiyorum. DGM ile ilgili son konuşmalarınızdan birinde, «Tesbih çekenle, tetik çekeni bir görmüyoruz» dediniz. 163. maddenin kapsam dışı, tutulup, tutulmamasıyla ilgili idi bu açıklamanız, 163. maddeyi tesbih çekme suçu olarak mı görüyorsunuz?

DEMİREL — Meseleye öyle yaklaşmak doğru değildir. Türkiye'de devlete karşı, rejime karşı yönelmiş suçlara bakarsanız, Cumhuriyet kurulduğundan bu yana geçen 50 seneyi aşan zaman içerisinde, organize güç komünizmdir. Ve son 1971 öncesi ve sonrasında görülmüştür ki, Cumhuriyeti yıkıp, yerine komünist nizam getirmek isteyenler tetik çeker hale gelmiştir. 163. maddeyle devleti, din esasına göre kurmanın suç sayılması getirilmiştir. Yani Cumhuriyeti başka biçime yöneltme söz konusudur. Şimdi orta yerde tetik çekenler varken, tesbih çekenler de suç işleyeceklerdir diye takibata maruz bırakıp, Güvenlik Mahkemelerine götürmek, Adalet Partisi Genel Başkanı olarak söylüyorum bunu. Hak ve insaflıkla bağdaşan bir şey değildir. Aslında bu bir tedbir de değildir. Devleti yıkmaya ahdetmiş, elinde silâhı var, beyni yıkanmış, arkasında hocası var, taktiği var, tehlike bu... Bu tehlike, öbürü tehlike değil..

İPEKÇİ — O zaman 163. maddeye tümden ihtiyaç görmüyorsunuz...

DEMİREL — O ayrı mesele. 163. maddeye ihtiyaç var mı, yok mu? Tartışılabilir. 163. maddeye ihtiyaç olup olmadığını ayrı bir bahis olarak koymak lâzım ama, bir gerçek var orta yerde: Geçen 50 sene içerisinde tesbih çekenlerin, Cumhuriyeti devirmek için giriştikleri, örgütlendikleri, ellerine silâh aldıkları, Cumhu-

Devamı 9. Sayfada

Almanya Postası

Bu sayı gazetemizin sırf Almanya'ya mahsus muhtelif Alman şehirlerine göre tanzim edilmiş, «Namaz vakitleri cetveli» ni ihtiva eden sekiz sahifelik bir ilâvesi vardır. Ancak henüz Almanya'daki abonelerimizin gazete irsalâtını Frankfurt büromuzdan yapmaya başlayamadığımız için Almanya abonelerimizin gazetelerini ilâvesiz olarak göndermek mecbûriyetinde kaldık. Almanya'daki baskı ve büro işlerimiz tam mânâsıyla düzene girinceye kadar bu durumun böyle devam edeceğini üzülerek bildirir, mâzur görülmemizi rica ederiz.

Gazetemizi Almanya'daki tab ve neşri veya Almanya'ya müteallik bütün hususlar için dilek ve şikâyetlerin aşağıdaki adrese bildirilmesi ni istirham ederiz:

Adres: *Seyfi ŞENOĞLU*
Liebig Weg. 5
Tel: 06196—4 54 47
6236 ESCHBORN/Ts.

Sebil

hersev hok icin
Haftalık tarafsız siyasî edebî tarihî gazete
Yıl: 1 SAYI: 31
BEŞ LİRA
Sâhibi ve Yazısişleri Müdürü:
KADİR MISIROĞLU
ABONE: Yıllık 200 TL 6 aylık 100 TL
İDAREHANE: Vilâyet Hanı Kat: 3
No: 204 — İstanbul Tel: 28 38 96
Posta Çek No: 97446
Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.
Almanya Mümessilleri
A. RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR
33 Braunschweig Haeckel str. 13
Umûmî Tevziat SABRİ ÖZAKAR

سبيل
الكلّ في سبيل الحق
جريدة أسبوعية، سياسية مستقلة، تاريخية أدبية
ص.ب : ٨٠٨ استانبول - تركيه

Sebil

EVERTHING DEVOTED TO THE TRUTH (HAQQ)
An Independent Muslim Historical,
Political and Literary Weekly
P. O. BOX 308
İstanbul/TURKEY
PHONE: 28 38 96
PRICE: 5 T.L.
Representative of Germany
2 Şaban 1396
A. RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR
33 Braunschweig Haeckel str. 13
phone: 0531 — 32 36 89
Representative of England
İngiltere Mümessili İSMAİL ERÜNSAL